eLIBRO

La Sankta Biblio

Nova testamento

La evangelio laŭ sankta Johano

INKO

La Sankta Biblio

NOVA TESTAMENTO

La evangelio laŭ sankta Johano

*e*LIBRO

Aranĝis: Franko Luin

ISBN 91-7303-046-5

inko@omnibus.se
http://www.omnibus.se/inko

INKO · SE-13542 TYRESÖ · SVEDIO
NOVEMBRO 2000

Ĉapitro 1

1 En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto estis kun Dio, kaj la
Vorto estis Dio. 2 Tiu estis en la komenco kun Dio. 3 Ĉio estiĝis per
li; kaj aparte de li estiĝis nenio, kio estiĝis. 4 En li estis la vivo, kaj la
vivo estis la lumo de la homoj. 5 Kaj la lumo brilas en la mallumo,
kaj la mallumo ĝin ne venkis. 6 De Dio estis sendita viro, kies nomo
estis Johano. 7 Tiu venis kiel atestanto, por atesti pri la lumo, por ke
ĉiuj per li kredu. 8 Li ne estis la lumo, sed li venis, por atesti pri la
lumo. 9 Tio estis la vera lumo, kiu lumas al ĉiu homo, venanta en la
mondon. 10 Tiu estis en la mondo, kaj la mondo per li estiĝis, kaj la
mondo lin ne konis. 11 Li venis al siaj propraĵoj, kaj liaj propruloj lin
ne akceptis. 12 Sed al ĉiuj, kiuj lin akceptis, li donis la rajton fariĝi
filoj de Dio, al la kredantoj al lia nomo, 13 kiuj naskiĝis nek el sango,
nek el volo de karno, nek el volo de homo, sed el Dio. 14 Kaj la Vorto
fariĝis karno kaj loĝis inter ni, kaj ni vidis lian gloron, gloron kva-
zaŭ de la solenaskita de la Patro, plena de graco kaj vero. 15 Johano
atestis pri li, kaj kriis, dirante: Ĉi tiu estas li, pri kiu mi diris: Kiu
venas post mi, tiu estas metita super mi, ĉar li ekzistis pli frue ol mi.
16 Ĉar el lia pleneco ni ĉiuj ricevis, kaj gracon post graco. 17 Ĉar la
leĝo estis donita per Moseo; la graco kaj la vero estiĝis per Jesuo
Kristo. 18 Neniu iam vidis Dion; la solenaskita Filo, kiu estas en la
sino de la Patro, Lin deklaris.

19 Kaj jen estas la atesto de Johano, kiam la Judoj sendis al li pas-
trojn kaj Levidojn el Jerusalem, por demandi lin: Kiu vi estas? 20 Kaj
li konfesis kaj ne kaŝis; kaj li konfesis: Mi ne estas la Kristo. 21 Kaj ili

demandis lin: Kio do? Ĉu vi estas Elija? Kaj li diris: Mi ne estas. Ĉu
vi estas la profeto? Kaj li respondis: Ne. 22 Ili do diris al li: Kiu vi
estas? por ke ni donu respondon al niaj sendintoj. Kion vi diras pri
vi mem? 23 Li diris: Mi estas voĉo de krianto en la dezerto: Rektigu
la vojon de la Eternulo, kiel diris la profeto Jesaja. 24 Kaj tiuj estis
senditaj de la Fariseoj. 25 Kaj ili demandis lin, kaj diris al li: Kial do
vi baptas, se vi ne estas la Kristo, nek Elija, nek la profeto? 26 Joha-
no respondis al ili, dirante: Mi baptas per akvo; meze de vi staras
tiu, kiun vi ne konas, 27 kiu venas post mi; la rimenon de lia ŝuo mi
ne estas inda malligi. 28 Tio okazis en Betania transe de Jordan, kie
Johano baptadis.

29 La sekvantan tagon li vidis Jesuon venanta al li, kaj diris: Jen
la Ŝafido de Dio, kiu forportas la pekon de la mondo! 30 Li estas tiu,
pri kiu mi diris: Post mi venas viro, kiu estas metita super mi, ĉar
li ekzistis pli frue ol mi. 31 Kaj mi lin ne konis; sed por ke li estu mon-
trita al Izrael, tial mi venis, baptante per akvo. 32 Kaj Johano ates-
tis, dirante: Mi vidis la Spiriton malsupreniranta de la ĉielo kiel ko-
lombo, kaj ĝi restis sur li. 33 Kaj mi lin ne konis; sed kiu sendis min
por bapti per akvo, Tiu diris al mi: Sur kiun vi vidos la Spiriton mal-
supreniranta kaj restanta sur li, tiu estas la baptanto per la Sankta
Spirito. 34 Kaj mi vidis, kaj atestis, ke ĉi tiu estas la Filo de Dio.

35 Denove la sekvantan tagon staris Johano, kaj du el liaj dis-
ĉiploj; 36 kaj rigardante Jesuon promenantan, li diris: Jen la Ŝafido
de Dio! 37 Kaj la du disĉiploj aŭdis lin paroli, kaj sekvis Jesuon. 38 Kaj
Jesuo sin turnis, kaj vidis ilin sekvantajn, kaj diris al ili: Kion vi ser-
ĉas? Kaj ili diris al li: Rabeno (tio estas, Majstro), kie vi loĝas? 39 Li
diris al ili: Venu, kaj vi vidos. Ili do venis, kaj vidis, kie li loĝas, kaj
ili restis ĉe li tiun tagon; estis ĉirkaŭ la deka horo. 40 Unu el la du,
kiuj aŭdis Johanon kaj lin sekvis, estis Andreo, la frato de Simon
Petro. 41 Tiu unue trovis sian propran fraton Simon, kaj diris al li: Ni

trovis la Mesion (tio estas, Kriston). 42 Li kondukis lin al Jesuo. Jesuo
lin rigardis, kaj diris: Vi estas Simon, filo de Jona; vi estos nomata
Kefas (tio estas, Petro).

43 La sekvantan tagon li volis foriri en Galileon, kaj trovis Filipon;
kaj Jesuo diris al li: Sekvu min. 44 Filipo estis el Betsaida, la urbo de
Andreo kaj Petro. 45 Filipo trovis Natanaelon, kaj diris al li: Ni tro-
vis tiun, pri kiu skribis Moseo en la leĝo, kaj la profetoj, Jesuon el
Nazaret, filon de Jozef. 46 Kaj Natanael diris al li: Ĉu io bona povas
esti el Nazaret? Filipo diris al li: Venu kaj vidu. 47 Jesuo vidis Natana-
elon venanta al li, kaj diris pri li: Jen vera Izraelido, en kiu ne estas
ruzeco! 48 Natanael diris al li: Per kio vi min konas? Jesuo respondis
kaj diris al li: Antaŭ ol Filipo vin vokis, kiam vi estis sub la figarbo,
mi vin vidis. 49 Natanael respondis kaj diris al li: Rabeno, vi estas la
Filo de Dio; vi estas Reĝo de Izrael! 50 Jesuo respondis kaj diris al li:
Ĉu vi kredas pro tio, ke mi diris al vi: Mi vin vidis sub la figarbo? vi
vidos pli grandajn aferojn ol ĉi tio. 51 Kaj li diris al li: Vere, vere, mi
diras al vi, vi vidos la ĉielon malfermita kaj la anĝelojn de Dio su-
prenirantaj kaj malsuprenirantaj sur la Filon de homo.

Ĉapitro 2

1 La trian tagon okazis edziĝo en Kana Galilea, kaj la patrino de
Jesuo ĉeestis tie; 2 ankaŭ Jesuo kaj liaj disĉiploj estis invititaj al la
edziĝo. 3 Kaj kiam mankis vino, la patrino de Jesuo diris al li: Ili ne
havas vinon. 4 Kaj Jesuo diris al ŝi: Kio estas inter mi kaj vi, virino?
mia horo ankoraŭ ne venis. 5 Lia patrino diris al la servantoj: Kion
ajn li diros al vi, tion faru. 6 Kaj estis tie ses akvokuvoj ŝtonaj, me-
titaj laŭ la purigo de la Judoj, enhavantaj po du ĝis tri metretoj. 7
Jesuo diris al ili: Plenigu la akvokuvojn per akvo. Kaj oni plenigis ilin
ĝis la rando. 8 Kaj li diris al ili: Ĉerpu nun, kaj alportu al la festenes-
tro. Kaj oni alportis. 9 Kiam la festenestro gustumis la akvon, nun
fariĝintan vino, kaj ne sciis, de kie ĝi estas (sciis tamen la servantoj,
kiuj ĉerpis la akvon), la festenestro alvokis la fianĉon, 10 kaj diris al
li: Ĉiu homo prezentas unue la bonan vinon, kaj kiam oni jam drin-
kis, tiam la malpli bonan; sed vi rezervis la bonan vinon ĝis nun. 11
Ĉi tiun komencon de signoj Jesuo faris en Kana Galilea, kaj elmon-
tris sian gloron, kaj liaj disĉiploj kredis al li.

12 Post tio li malsupreniris al Kapernaum, kaj kun li lia patrino kaj
liaj fratoj kaj liaj disĉiploj; kaj tie ili restis ne multajn tagojn.

13 Kaj la Pasko de la Judoj alproksimiĝis, kaj Jesuo supreniris al
Jerusalem. 14 Kaj li trovis en la templo vendistojn de bovoj kaj ŝafoj
kaj kolomboj, kaj la monŝanĝistojn sidantajn; 15 kaj farinte skurĝon
el ŝnuretoj, li elpelis ĉiujn el la templo, ŝafojn kaj bovojn; kaj elŝu-
tis la monerojn de la monŝanĝistoj kaj renversis la tablojn; 16 kaj al
la vendistoj de la kolomboj li diris: Forportu tion de ĉi tie; ne faru

la domon de mia Patro domon de komerco. 17 La disĉiploj rememo-
ris, ke estis skribite: Fervoro pri Via domo min konsumis. 18 La Ju-
doj do respondis kaj diris al li: Kian signon vi montras al ni, ĉar vi
faras tion? 19 Respondis Jesuo kaj diris al ili: Detruu ĉi tiun sankte-
jon, kaj mi levos ĝin en la daŭro de tri tagoj. 20 La Judoj diris: Kvar-
dek ses jarojn ĉi tiu sanktejo estis konstruata; ĉu vi levos ĝin en la
daŭro de tri tagoj? 21 Sed li parolis pri la sanktejo de sia korpo. 22
Kiam do li leviĝis el la mortintoj, la disĉiploj rememoris, ke li diris
tion; kaj ili kredis la Skribon, kaj la vorton, kiun Jesuo diris.

23 Kaj kiam li estis en Jerusalem ĉe la Pasko, dum la festo, mul-
taj fidis al lia nomo, vidante la signojn, kiujn li faris. 24 Sed Jesuo ne
konfidis sin al ili, ĉar li konis ĉiujn, 25 kaj ne bezonis, ke iu atestu pri
la homo, ĉar li mem sciis, kio estas en la homo.

Ĉapitro 3

1 Estis viro el la Fariseoj, nomata Nikodemo, ĉefo inter la Judoj; 2 tiu
venis al li nokte, kaj diris al li: Rabeno, ni scias, ke vi estas instru-
isto, veninta de Dio; ĉar neniu povas fari tiujn signojn, kiujn vi fa-
ras, se Dio ne estas kun li. 3 Jesuo respondis kaj diris al li: Vere, vere,
mi diras al vi: Se homo ne estas denove naskita, li ne povas vidi la
regnon de Dio. 4 Nikodemo diris al li: Kiel povas homo naskiĝi, ki-
am li estas maljuna? ĉu li povas eniri denove en la ventron de sia
patrino kaj naskiĝi? 5 Jesuo respondis: Vere, vere, mi diras al vi: Se
homo ne estas naskita el akvo kaj la Spirito, li ne povas eniri en la
regnon de Dio. 6 Tio, kio naskiĝas el la karno, estas karno; kaj tio,
kio naskiĝas de la Spirito, estas spirito. 7 Ne miru, ke mi diris al vi:
Vi devas esti denove naskitaj. 8 La vento blovas, kie ĝi volas, kaj ĝian
voĉon vi aŭdas, sed vi ne scias, de kie ĝi venas kaj kien ĝi iras; tia
estas ĉiu, kiu estas naskita de la Spirito. 9 Nikodemo respondis kaj
diris al li: Kiel povas tio fariĝi? 10 Jesuo respondis kaj diris al li: Vi
estas la instruisto de Izrael, kaj ĉu vi ne scias tion? 11 Vere, vere, mi
diras al vi: Kion ni scias, tion ni parolas, kaj kion ni vidis, tion ni
atestas; kaj vi homoj ne akceptas nian ateston. 12 Se mi aferojn sur-
terajn diris al vi, kaj vi ne kredas, kiel vi kredos, se mi diros enĉie-
lajn? 13 Kaj neniu supreniris en la ĉielon, krom tiu, kiu malsupren-
iris de la ĉielo, la Filo de homo, kiu estas en la ĉielo. 14 Kaj kiel Mo-
seo levis la serpenton en la dezerto, tiel devas la Filo de homo esti
levita; 15 por ke ĉiu, fidanta al li, havu eternan vivon.

16 Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian solenaskitan Fi-

lon, por ke ĉiu, kiu fidas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon. 17
Ĉar Dio sendis Sian Filon en la mondon, ne por juĝi la mondon, sed
por ke la mondo per li estu savita. 18 Kiu fidas al li, tiu ne estas juĝ-
ata; sed la nekredanto jam estas juĝita, ĉar li ne fidas al la nomo de
la solenaskita Filo de Dio. 19 Kaj jen estas la juĝo: ke la lumo venis
en la mondon, kaj la homoj amis la mallumon pli ol la lumon, ĉar
iliaj faroj estis malbonaj. 20 Ĉar ĉiu, kiu faradas malbonon, malamas
la lumon, kaj ne venas al la lumo, por ke liaj faroj ne estu malapro-
bitaj. 21 Sed tiu, kiu faras la veron, venas al la lumo, por ke liaj fa-
roj estu montrataj, ke ili estas faritaj en Dio.

22 Post tio venis Jesuo kun siaj disĉiploj en la landon Judujo, kaj
restis tie kun ili kaj baptadis. 23 Johano ankaŭ baptadis en Enon,
proksime de Salim, ĉar estis tie multe da akvoj; kaj oni alvenis kaj
estis baptitaj. 24 Ĉar Johano ankoraŭ ne estis ĵetita en malliberejon.
25 Fariĝis do diskutado inter la disĉiploj de Johano kaj iu Judo pri la
puriĝo. 26 Kaj ili venis al Johano, kaj diris al li: Rabeno, tiu, kiu es-
tis kun vi transe de Jordan, kaj pri kiu vi atestis, jen tiu sama bap-
tas, kaj ĉiuj venas al li. 27 Johano respondis kaj diris: Homo ne po-
vas ion ricevi, se ĝi ne estas donita al li el la ĉielo. 28 Vi mem ates-
tas pri mi, ke mi diris: Mi ne estas la Kristo, sed mi estas sendita
antaŭ li. 29 Kiu havas la fianĉinon, tiu estas la fianĉo; sed la amiko
de la fianĉo, kiu staras kaj lin aŭdas, tre ĝojas pro la voĉo de la fi-
anĉo; ĉi tiu mia ĝojo do plenumiĝis. 30 Li devas altiĝi, sed mi devas
malaltiĝi.

31 Kiu de supre venas, tiu estas super ĉiuj; kiu estas el la tero, tiu
el la tero estas, kaj el la tero parolas; kiu venas de la ĉielo, tiu estas
super ĉiuj. 32 Kion li vidis kaj aŭdis, tion li atestas; kaj neniu akceptas
lian ateston. 33 Kiu akceptis lian ateston, tiu jam sigelis, ke Dio es-
tas vera. 34 Ĉar tiu, kiun Dio sendis, parolas la vortojn de Dio; ĉar ne
laŭmezure Li donas la Spiriton. 35 La Patro amas la Filon, kaj donis

ĉion en lian manon.
36 Kiu fidas al la Filo, tiu havas eternan vivon; sed kiu ne obeas al la Filo, tiu ne vidos vivon, sed la kolero de Dio sur li restas.

Ĉapitro 4

1 Kiam do la Sinjoro sciis, ke la Fariseoj aŭdis, ke Jesuo faras kaj
baptas pli multe da disĉiploj, ol Johano 2 (kvankam baptadis ne Je-
suo mem, sed liaj disĉiploj), 3 li foriris el Judujo kaj reiris al Galileo.
4 Kaj li devis trairi tra Samario. 5 Li alvenis do al unu urbo Samaria,
nomata Siĥar, apud la terpeco, kiun Jakob donis al sia filo Jozef; 6
kaj la fonto de Jakob estis tie. Jesuo do, lacigita de sia vojirado, sidi-
ĝis tiamaniere apud la fonto. Estis ĉirkaŭ la sesa horo. 7 Venis viri-
no Samaria, por ĉerpi akvon; Jesuo diris al ŝi: Donu al mi trinki. 8
Ĉar liaj disĉiploj jam foriris en la urbon, por aĉeti nutraĵojn. 9 La
Samarianino do diris al li: Kiel vi, estante Judo, petas trinki de mi,
kiu estas Samarianino? (Ĉar la Judoj ne interrilatas kun la Samari-
anoj.) 10 Jesuo respondis kaj diris al ŝi: Se vi scius la donacon de Dio,
kaj kiu estas tiu, kiu diras al vi: Donu al mi trinki, vi petus lin, kaj
li donus al vi vivan akvon. 11 La virino diris al li: Sinjoro, vi nenian
ĉerpilon havas, kaj la puto estas profunda; de kie do vi havas tiun
vivan akvon? 12 Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Jakob, kiu donis
al ni la puton, kaj trinkis mem el ĝi, kiel ankaŭ liaj filoj kaj liaj bru-
toj? 13 Jesuo respondis kaj diris al ŝi: Ĉiu, kiu trinkas el ĉi tiu akvo,
denove soifos; 14 sed kiu trinkos el la akvo, kiun mi donos al li, tiu
neniam soifos; sed la akvo, kiun mi donos al li, fariĝos en li fonto
de akvo, ŝprucanta supren por eterna vivo. 15 La virino diris al li:
Sinjoro, donu al mi ĉi tiun akvon, por ke mi ne plu soifu, kaj ne
devu traveni ĉi tien, por ĉerpi. 16 Jesuo diris al ŝi: Foriru, voku vian
edzon, kaj revenu ĉi tien. 17 La virino respondis kaj diris al li: Mi ne

havas edzon. Jesuo diris al ŝi: Vi prave diris: Mi ne havas edzon; 18
ĉar vi havis kvin edzojn; kaj tiu, kiun vi nun havas, ne estas via ed-
zo; ĉi tion vi diris vere. 19 La virino diris al li: Sinjoro, mi ekvidas, ke
vi estas profeto. 20 Niaj patroj adoradis sur ĉi tiu monto; kaj vi di-
ras, ke en Jerusalem estas la loko, kie oni devas adori. 21 Jesuo diris
al ŝi: Kredu al mi, virino; venas la horo, kiam nek sur ĉi tiu monto,
nek en Jerusalem, vi adoros la Patron. 22 Vi adoras tion, kion vi ne
konas; ni adoras tion, kion ni konas; ĉar el la Judoj estas la savo. 23
Sed venas la horo, kaj jam estas, kiam la veraj adorantoj adoros la
Patron laŭ spirito kaj vero; ĉar la Patro serĉas tiajn por esti Liaj ado-
rantoj. 24 Dio estas Spirito: kaj Liaj adorantoj devas adori Lin laŭ
spirito kaj vero. 25 La virino diris al li: Mi scias, ke venas la Mesio
(kiu estas nomata Kristo); kiam tiu alestos, li anoncos al ni ĉion. 26
Jesuo diris al ŝi: Tiu estas mi, kiu parolas kun vi.

27 Kaj ĉe tio venis liaj disĉiploj, kaj ili miris, ke li parolas kun vi-
rino; tamen neniu diris: Kion vi volas? aŭ: Kial vi parolas kun ŝi? 28
La virino do lasis sian akvokruĉon, kaj foriris en la urbon, kaj diris
al la homoj: 29 Venu, vidu homon, kiu rakontis al mi ĉion, kion mi
faris; ĉu eble ĉi tiu estas la Kristo? 30 Ili eliris el la urbo, kaj venis al
li. 31 Dume la disĉiploj petis lin, dirante: Rabeno, manĝu. 32 Sed li
diris al ili: Por manĝi mi havas nutraĵon, pri kiu vi ne scias. 33 La
disĉiploj do diris inter si: Ĉu iu alportis al li ion por manĝi? 34 Jesuo
diris al ili: Mia nutraĵo estas plenumi la volon de Tiu, kiu min sen-
dis, kaj fini Lian laboron. 35 Ĉu vi ne diras: Estas ankoraŭ kvar mo-
natoj, kaj venas la rikolto? jen mi diras al vi: Levu viajn okulojn kaj
rigardu la kampojn, ke ili jam estas blankaj por la rikolkto. 36 La ri-
koltanto ricevas salajron, kaj kolektas frukton por eterna vivo, por
ke ĝoju kune la semanto kaj la rikoltanto. 37 Ĉar en ĉi tio estas vera
la proverbo: Unu semas, alia rikoltas. 38 Mi vin sendis, por rikolti
tion, kion vi ne prilaboris; aliaj laboris, kaj vi eniris en ilian laboron.

39 Kaj el tiu urbo multaj el la Samarianoj kredis al li pro la diro
de la virino, kiu atestis: Li rakontis al mi ĉion, kion mi faris. 40 Kiam
do la Samarianoj venis al li, ili petis, ke li restu ĉe ili; kaj li restis tie
du tagojn. 41 Kaj multe pli multaj kredis pro lia vorto, 42 kaj diris al
la virino: Jam ne pro via diro ni kredas, ĉar ni mem aŭdis lin; kaj ni
scias, ke ĉi tiu estas vere la Savanto de la mondo.

43 Kaj post la du tagoj li foriris de tie en Galileon. 44 Ĉar Jesuo
mem atestis, ke profeto ne havas honoron en sia propra lando. 45
Kiam do li venis en Galileon, la Galileanoj akceptis lin, ĉar ili jam
vidis ĉion, kion li faris en Jerusalem dum la festo; ĉar ili ankaŭ iris
al la festo.

46 Li revenis en Kanan Galilean, kie li faris la akvon vino. Kaj es-
tis unu kortegano, kies filo estis malsana en Kapernaum. 47 Kiam li
aŭdis, ke Jesuo alvenis el Judujo en Galileon, li iris al li, kaj petis lin
malsupreniri kaj resanigi lian filon; ĉar li preskaŭ mortis. 48 Jesuo do
diris al li: Se vi ne vidas signojn kaj mirindaĵojn, vi tute ne kredos.
49 La kortegano diris al li: Sinjoro, malsupreniru, antaŭ ol mia file-
to mortos. 50 Jesuo diris al li: Foriru, via filo vivas. La viro kredis la
vorton, kiun Jesuo parolis al li, kaj li foriris. 51 Dum li ankoraŭ mal-
supreniris, liaj sklavoj lin renkontis, dirante: Via filo vivas. 52 Li de-
mandis al ili pri la horo, kiam li ekresaniĝis. Ili respondis al li: Hie-
raŭ je la sepa horo la febro lin forlasis. 53 Tial la patro sciis, ke tio
estis en tiu sama horo, en kiu Jesuo diris al li: Via filo vivas; kaj kre-
dis li mem kaj lia tuta domo. 54 Ĉi tiun jam la duan signon faris Je-
suo, veninte el Judujo en Galileon.

Ĉapitro 5

1 Post tio estis festo de la Judoj, kaj Jesuo supreniris al Jerusalem.
2 En Jerusalem apud la Pordego de Ŝafoj estas lageto, nomata en
la Hebrea lingvo Betesda, havanta kvin portikojn. 3 En tiuj kuŝis
amaso da malsanuloj, blinduloj, lamuloj, velkintoj, kiuj atendis la
ekmovon de la akvo; 4 ĉar anĝelo de la Eternulo malsupreniris iafoje
en la lageton kaj movis la akvon; kiu ajn do unua post la movado
de la akvo enpaŝis, tiu resaniĝis, tute egale, de kia malsano li sufe-
ris. 5 Kaj tie estis unu viro, kiu estis tridek ok jarojn en sia malfor-
teco. 6 Kiam Jesuo vidis lin kuŝantan, kaj sciis, ke li jam de longe
malsanas, li diris al li: Ĉu vi volas fariĝi sana? 7 La malsanulo respon-
dis: Sinjoro, mi ne havas iun por enĵeti min en la lageton, kiam la
akvo moviĝis; sed dum mi venas, alia paŝas malsupren antaŭ mi. 8
Jesuo diris al li: Leviĝu, prenu vian liton, kaj iru. 9 Kaj la viro tuj
fariĝis sana, kaj prenis sian liton, kaj iris.

Kaj estis la sabato en tiu tago. 10 La Judoj do diris al la resanigi-
to: Estas la sabato, kaj al vi ne konvenas porti vian liton. 11 Li re-
spondis: Tiu, kiu min sanigis, diris al mi: Prenu vian liton, kaj iru.
12 Ili demandis lin: Kiu estas tiu homo, kiu diris al vi: Prenu kaj iru?
13 Sed la resanigito ne sciis, kiu tiu estas; ĉar Jesuo jam formoviĝis
pro la tiea homamaso. 14 Poste Jesuo trovis lin en la templo, kaj di-
ris al li: Jen vi fariĝis sana; ne plu peku, por ke io pli malbona ne
okazu al vi. 15 La viro foriris, kaj diris al la Judoj, ke Jesuo estas tiu,
kiu lin sanigis. 16 Kaj la Judoj persekutis Jesuon pro tio, ke li tion faris
en sabato. 17 Sed Jesuo respondis al ili: Mia Patro ĝis nun laboras,

kaj mi laboras. 18 Pro tio do la Judoj des pli celis mortigi lin, pro tio,
ke li ne nur malobservis la sabaton, sed ankaŭ diris, ke Dio estas lia
propra Patro, kaj pretendis esti egala al Dio.

19 Jesuo do respondis kaj diris al ili:

Vere, vere, mi diras al vi: La Filo ne povas per si mem fari ion,
krom tio, kion li vidas la Patron faranta; ĉar kion ajn Li faras, tion
la Filo tiel same ankaŭ faras. 20 Ĉar la Patro amas la Filon, kaj mont-
ras al li ĉion, kion Li mem faras; kaj Li montros al li farojn pli gran-
dajn ol ĉi tio, por ke vi miru. 21 Ĉar kiel la Patro levas la mortintojn
kaj ilin vivigas, tiel ankaŭ la Filo vivigas tiujn, kiujn li volas. 22 Ĉar
la Patro juĝas neniun, sed Li donis ĉian juĝon al la Filo, 23 por ke ĉiuj
honoru la Filon tiel same, kiel ili honoras la Patron. Kiu ne honoras
la Filon, tiu ne honoras la Patron, kiu lin sendis. 24 Vere, vere, mi
diras al vi: Kiu aŭskultas mian vorton, kaj kredas al Tiu, kiu min
sendis, tiu havas eternan vivon kaj ne venas en juĝon, sed jam pasis
de morto en vivon. 25 Vere, vere, mi diras al vi: Venas horo kaj jam
estas, kiam la mortintoj aŭdos la voĉon de la Filo de Dio; kaj la aŭd-
intoj vivos. 26 Ĉar kiel la Patro havas en Si mem vivon, tiel Li donis
al la Filo ankaŭ, ke ĉi tiu havu en si mem vivon; 27 kaj Li donis al li
la rajton fari juĝon, ĉar li estas la Filo de homo. 28 Ne miru pro tio;
ĉar venas horo, en kiu ĉiuj, kiuj estas en la tomboj, aŭdos lian vo-
ĉon, 29 kaj eliros; la farintoj de bono, al releviĝo por vivo; sed la fa-
rintoj de malbono, al releviĝo por juĝo.

30 Mi ne povas per mi mem fari ion; kiel mi aŭdas, tiel mi juĝas;
kaj mia juĝo estas justa, ĉar mi celas ne mian propran volon, sed la
volon de Tiu, kiu min sendis. 31 Se mi atestus pri mi mem, mia ate-
sto ne estus vera. 32 Estas alia, kiu atestas pri mi; kaj mi scias, ke vera
estas la atesto, kiun li atestas pri mi. 33 Vi sendis al Johano, kaj li
atestis pri la vero. 34 Sed la atesto, kiun mi ricevas, ne estas el homo,
tamen mi tion diras, por ke vi estu savitaj. 35 Li estis la lampo, kiu

brulas kaj lumas; kaj vi volis ĝoji kelkan tempon en lia lumo. 36 Sed
la atesto, kiun mi havas, estas pli granda ol la atesto de Johano; ĉar
la laboroj, kiujn la Patro donis al mi por fini, tiuj samaj laboroj, ki-
ujn mi faras, atestas pri mi, ke la Patro min sendis. 37 Kaj la Patro,
kiu min sendis, atestis pri mi. Vi nek aŭdis iam Lian voĉon, nek vi-
dis Lian formon. 38 Kaj vi ne havas Lian vorton restantan en vi, ĉar
vi ne kredas al tiu, kiun Li sendis. 39 Vi esploras la Skribojn, ĉar vi
opinias, ke en ili vi havas eternan vivon; kaj ili estas tio, kio atestas
pri mi; 40 kaj vi ne volas veni al mi, por havi vivon. 41 De homoj mi
ne prenas gloron. 42 Sed mi vin scias, ke vi ne havas en vi la amon
al Dio. 43 Mi venis en la nomo de mia Patro, kaj vi min ne akceptas;
se alia venos en sia propra nomo, vi lin akceptos. 44 Kiel povas kredi
vi, kiuj prenas gloron unu de alia, kaj la gloron, kiu venas de la sola
Dio, vi ne serĉas? 45 Ne pensu, ke mi akuzos vin antaŭ la Patro; ek-
zistas unu, kiu akuzas vin, Moseo, al kiu vi esperas. 46 Ĉar se vi kre-
dus al Moseo, vi ankaŭ kredus al mi, ĉar li skribis pri mi. 47 Sed se
vi ne kredas liajn skribojn, kiel vi kredos miajn vortojn?

Ĉapitro 6

1 Poste Jesuo foriris trans la maron de Galileo, tio estas de Tiberi-
as. 2 Kaj granda homamaso lin sekvis, ĉar ili vidis la signojn, kiujn
li faris por la malsanuloj. 3 Kaj Jesuo supreniris sur la monton, kaj
tie li sidis kun siaj disĉiploj. 4 Kaj la Pasko, la festo de la Judoj, estis
proksima. 5 Jesuo do, levinte siajn okulojn, kaj ekvidinte, ke gran-
da homamaso venas al li, diris al Filipo: De kie ni aĉetu panojn, por
ke ĉi tiuj manĝu? 6 Tion li diris, por provi lin; ĉar li mem sciis, kion
li faros. 7 Filipo respondis al li: Panoj por ducent denaroj ne sufiĉus
por ili, por ke ĉiu iometon ricevu. 8 Unu el liaj disĉiploj, Andreo,
frato de Simon Petro, diris al li: 9 Ĉi tie estas knabo, kiu havas kvin
hordeajn panojn kaj du malgrandajn fiŝojn; sed kio estas tio por
tiom da homoj? 10 Jesuo diris: Sidigu la homojn. Kaj estis tie multe
da herbo. La viroj do sidiĝis, nombre ĉirkaŭ kvin mil. 11 Kaj Jesuo
prenis la panojn, kaj doninte dankon, disdonis al la sidiĝintoj; kaj
tiel same el la fiŝoj tiom, kiom oni deziris. 12 Kaj kiam ili satiĝis, li
diris al siaj disĉiploj: Kolektu la postrestantajn fragmentojn, por ke
nenio perdiĝu. 13 Ili do kolektis ilin, kaj plenigis dek du korbojn per
la fragmentoj de la kvin hordeaj panoj, kiuj postrestis al la manĝ-
intoj. 14 Kiam do la homoj vidis la signon, kiun Jesuo faris, ili diris:
Ĉi tiu estas vere la profeto, kiu devis veni en la mondon.

15 Tial Jesuo, eksciante, ke oni celas veni kaj kapti lin, por fari lin
reĝo, denove fortiris sin sola al la monto.

16 Kaj kiam vesperiĝis, liaj disĉiploj malsupreniris al la maro; 17
kaj enŝipiĝinte, ili veturis trans la maron al Kapernaum. Kaj jam

estis mallume, kaj Jesuo ankoraŭ ne venis al ili. 18 Kaj la maro mal-
sereniĝis de forta vento, kiu blovis. 19 Kiam do ili remis proksimu-
me dudek kvin ĝis tridek stadiojn, ili ekvidis Jesuon iranta sur la
akvo, kaj proksimiĝanta al la ŝipo; kaj ili timis. 20 Sed li diris al ili: Ĝi
estas mi; ne timu. 21 Tiam ili volonte ricevis lin en la ŝipon, kaj tuj
la ŝipo albordiĝis tien, kien ili veturis.

22 La sekvantan tagon, kiam la homamaso, kiu restis trans la ma-
ro, vidis, ke nenia ŝipeto estas tie krom unu, kaj ke Jesuo ne eniris
kun la disĉiploj en la ŝipon, sed la disĉiploj solaj veturis 23 (venis
tamen ŝipetoj el Tiberias proksime al la loko, kie oni manĝis la pa-
non, post kiam la Sinjoro donis dankon)— 24 kiam do la homama-
so vidis, ke Jesuo ne estas tie, nek liaj disĉiploj, ili ankaŭ eniris la
ŝipetojn kaj veturis al Kapernaum, serĉante Jesuon. 25 Kaj trovinte
lin trans la maro, ili diris al li: Rabeno, kiam vi venis ĉi tien? 26 Je-
suo respondis al ili kaj diris: Vere, vere, mi diras al vi: Vi min ser-
ĉas, ne ĉar vi vidis signojn, sed ĉar vi manĝis el la panoj kaj satiĝis.
27 Laboru ne por la pereema nutraĵo, sed por la nutraĵo, kiu restas
ĝis eterna vivo, kiun la Filo de homo donos al vi; ĉar lin Dio, la Pa-
tro, sigelis. 28 Ili do diris al li: Kiel ni agu, por ke ni faru la farojn de
Dio? 29 Jesuo respondis kaj diris al ili: Jen la faro de Dio: kredi al tiu,
kiun Li sendis. 30 Ili do diris al li: Kian signon vi montras, por ke ni
vidu kaj kredu al vi? kion vi faras? 31 Niaj patroj manĝis la manaon
en la dezerto, kiel estas skribite: Li donis al ili ĉielan panon por
manĝi. 32 Jesuo do diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ne Moseo
donis al vi tiun ĉielan panon; sed mia Patro donas al vi la veran ĉie-
lan panon. 33 Ĉar la pano de Dio estas tiu, kiu malsupreniras de la
ĉielo kaj donas vivon al la mondo. 34 Ili do diris al li: Sinjoro, ĉiam
donu al ni tiun panon. 35 Jesuo diris al ili: Mi estas la pano de vivo;
kiu venas al mi, tiu neniam malsatos, kaj kiu kredas al mi, tiu ne-
niam soifos. 36 Sed mi diris al vi, ke vi min vidis, kaj tamen vi ne

kredas. 37 Ĉio, kion la Patro donas al mi, venos al mi; kaj tiun, kiu
venas al mi, mi ja ne elĵetos. 38 Ĉar mi malsupreniris de la ĉielo, por
plenumi ne mian volon, sed la volon de Tiu, kiu min sendis. 39 Kaj
estas la volo de Tiu, kiu min sendis, ke el ĉio, kion Li donis al mi,
mi ne perdu ion, sed relevu ĝin en la lasta tago. 40 Ĉar estas la volo
de mia Patro, ke ĉiu, kiu vidas la Filon kaj kredas al li, havu eternan
vivon; kaj mi levos tiun en la lasta tago.

41 La Judoj do murmuris pri li, ĉar li diris: Mi estas la pano, kiu
malsupreniris de la ĉielo. 42 Kaj ili diris: Ĉu ĉi tiu ne estas Jesuo, filo
de Jozef, kies patron kaj patrinon ni konas? kiel do li diras: Mi mal-
supreniris de la ĉielo? 43 Jesuo respondis kaj diris al ili: Ne murmuru
inter vi. 44 Neniu povas veni al mi, se la Patro, kiu min sendis, ne
tiros lin; kaj mi levos tiun en la lasta tago. 45 Estas skribite en la pro-
fetoj: Kaj ĉiuj estos instruitaj de Dio. Ĉiu do, kiu aŭdis de la Patro kaj
lernis, venas al mi. 46 Neniu vidis la Patron, krom tiu, kiu estas de
Dio; li vidis la Patron. 47 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu kredas, tiu
havas vivon eternan. 48 Mi estas la pano de vivo. 49 Viaj patroj man-
ĝis la manaon en la dezerto, kaj mortis. 50 Jen la pano, kiu malsup-
reniris de la ĉielo, por ke oni manĝu el ĝi kaj ne mortu. 51 Mi estas
la viva pano, kiu malsupreniris de la ĉielo; se iu manĝos el ĉi tiu
pano, tiu vivos eterne; kaj la pano, kiun mi donos, estas mia karno,
por la vivo de la mondo.

52 La Judoj do disputis inter si, dirante: Kiel ĉi tiu povas doni al
ni sian karnon por manĝi? 53 Jesuo do diris al ili: Vere, vere, mi di-
ras al vi: Se vi ne manĝas la karnon de la Filo de homo kaj ne trin-
kas lian sangon, vi ne havas en vi vivon. 54 Kiu manĝas mian karnon
kaj trinkas mian sangon, tiu havas eternan vivon; kaj mi levos tiun
en la lasta tago. 55 Ĉar mia karno estas vera manĝaĵo, kaj mia sango
estas vera trinkaĵo. 56 Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian
sangon, tiu restas en mi, kaj mi en li. 57 Kiel la vivanta Patro min

sendis, kaj mi vivas pro la Patro, tiel, kiu min manĝas, tiu vivos pro
mi. 58 Jen la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo; ne kiel la patroj
manĝis, kaj mortis; kiu manĝas ĉi tiun panon, tiu vivos eterne. 59
Tion li diris en la sinagogo, instruante en Kapernaum.

60 Multaj do el liaj disĉiploj, aŭdinte tion, diris: Malfacila estas tiu
parolo; kiu povas lin aŭskulti? 61 Sed Jesuo, sciante en si mem, ke liaj
disĉiploj pri tio murmuris, diris al ili: Ĉu tio faligas vin? 62 Kio do, se
vi vidos la Filon de homo supreniranta tien, kie li antaŭe estis? 63 La
spirito estas la viviganto; la karno nenion utilas; la vortoj, kiujn mi
diris al vi, estas spirito kaj estas vivo. 64 Sed estas iuj el vi, kiuj ne
kredas. Ĉar Jesuo sciis de la komenco, kiuj estas la nekredantoj, kaj
kiu lin perfidos. 65 Kaj li diris: Tial mi diris al vi, ke neniu povas veni
al mi, se tio ne estas donita al li de mia Patro.

66 Ĉe tio multaj el liaj disĉiploj iris returne kaj lin ne plu akom-
panis. 67 Jesuo do diris al la dek du: Ĉu vi ankaŭ volas foriri? 68 Si-
mon Petro respondis al li: Sinjoro, al kiu ni iru? vi havas la vortojn
de eterna vivo. 69 Kaj ni ekkredis kaj scias, ke vi estas la Sanktulo de
Dio. 70 Respondis al ili Jesuo: Ĉu mi ne elektis vin la dek du, kaj unu
el vi estas diablo? 71 Li parolis pri Judas Iskariota, filo de Simon; ĉar
tiu, unu el la dek du, estis perfidonta lin.

Ĉapitro 7

1 Kaj post tio Jesuo iradis en Galileo; ĉar li ne volis iradi en Judujo,
ĉar la Judoj celis mortigi lin. 2 La festo de la Judoj, nomata la festo
de laŭboj, proksimiĝis. 3 Liaj fratoj do diris al li: Transiru de ĉi tie,
kaj iru en Judujon, por ke viaj disĉiploj ankaŭ vidu viajn farojn, ki-
ujn vi faras. 4 Ĉar neniu faras ion sekrete, kaj celas mem esti publi-
ke konata. Se vi faras tiajn farojn, montru vin al la mondo. 5 Ĉar liaj
fratoj mem ne kredis al li. 6 Jesuo do diris al ili: Mia tempo ankoraŭ
ne venis; sed via tempo ĉiam estas preta. 7 La mondo ne povas min
malami; sed min ĝi malamas, ĉar mi atestas pri ĝi, ke ĝiaj faroj es-
tas malbonaj. 8 Supreniru vi al la festo: mi ankoraŭ ne supreniras al
la festo, ĉar mia tempo ankoraŭ ne maturiĝis. 9 Dirinte tion al ili, li
restis ankoraŭ en Galileo.

10 Sed kiam liaj fratoj supreniris al la festo, tiam li ankaŭ supren-
iris, ne malkaŝe, sed kvazaŭ sekrete. 11 La Judoj do serĉis lin ĉe la
festo, kaj diris: Kie li estas? 12 Kaj fariĝis multe da murmurado in-
ter la homamasoj pri li. Unuj diris: Li estas bonulo; aliaj diris: Ne,
sed li erarigas la amason. 13 Tamen neniu parolis malkaŝe pri li, pro
timo antaŭ la Judoj.

14 Sed ĉirkaŭ la mezo de la festo, Jesuo supreniris en la templon
kaj instruis. 15 Kaj la Judoj miris, dirante: Kiel ĉi tiu scias skribojn,
neniam lerninte? 16 Jesuo respondis al ili kaj diris: Mia instruado
estas ne mia, sed Ties, kiu min sendis. 17 Se iu volas plenumi Lian
volon, tiu scios pri la instruado, ĉu ĝi estas de Dio, aŭ ĉu mi paro-
las nur el mi mem. 18 Kiu parolas el si mem, tiu celas sian propran

gloron; sed kiu celas la gloron de Tiu, kiu lin sendis, tiu estas vere-
ma, kaj maljusteco ne estas en li. 19 Ĉu Moseo ne donis al vi la le-
ĝon? kaj neniu el vi observas la leĝon. Kial vi celas mortigi min? 20
La homamaso respondis: Vi havas demonon; kiu celas mortigi vin?
21 Jesuo respondis kaj diris al ili: Mi faris unu faron, kaj vi ĉiuj mi-
ras pro tio. 22 Moseo donis al vi cirkumcidon (tamen ĝi estas ne de
Moseo, sed de la patroj); kaj vi en la sabato cirkumcidas viron. 23 Se
viro estas cirkumcidata en la sabato, por ke oni ne malobeu al la
Mosea leĝo, ĉu vi koleras kontraŭ mi pro tio, ke mi tute sanigis vi-
ron en sabato? 24 Ne juĝu laŭ ŝajno, sed juĝu justan juĝon.

25 Tiam kelkaj el la Jerusalemanoj diris: Ĉu li ne estas tiu, kiun oni
celas mortigi? 26 Kaj jen li parolas maltime, kaj ili diris al li nenion.
Ĉu eble la estraro certe scias, ke ĉi tiu estas la Kristo? 27 Tamen ni
scias, de kie ĉi tiu estas; sed kiam la Kristo venos, neniu scios, de kie
li estas. 28 Jesuo do, instruante en la templo, ekkriis kaj diris: Vi jam
min konas, kaj vi ankaŭ scias, de kie mi estas; kaj mi ne venis de mi
mem; sed Tiu, kiu min sendis, estas vera, sed Lin vi ne konas. 29 Mi
Lin konas, ĉar mi estas de Li; kaj Li min sendis. 30 Oni do celis kapti
lin; sed neniu metis sur lin sian manon, ĉar lia horo ankoraŭ ne
venis. 31 Kaj multaj el la homamaso kredis al li, kaj diris: Kiam la
Kristo venos, ĉu li faros pli multe da signoj, ol ĉi tiu faris? 32 La Fa-
riseoj aŭdis la amason murmuranta tion pri li, kaj la ĉefpastroj kaj
la Fariseoj sendis oficistojn, por kapti lin. 33 Jesuo do diris al ili: An-
koraŭ iom da tempo mi estas kun vi, kaj mi foriras al Tiu, kiu min
sendis. 34 Vi min serĉos kaj ne trovos; kaj kie mi estas, vi ne povas
tien veni. 35 Tial la Judoj inter si diris: Kien ĉi tiu iros, ke ni lin ne
trovos? ĉu li iros al la disĵetitoj inter la Grekoj kaj instruos la Gre-
kojn? 36 Kia diro estas tio, kion li diris: Vi min serĉos kaj ne trovos,
kaj: Kie mi estas, vi ne povas tien veni?

37 En la lasta tago, la granda tago de la festo, Jesuo staris kaj kriis,

dirante: Se iu soifas, tiu venu al mi kaj trinku. 38 Kiu kredas al mi,
kiel la Skribo diris, el ties ventro fluos riveroj da viva akvo. 39 Sed
tion li diris pri la Spirito, kiun estis ricevontaj tiuj, kiuj kredis al li;
ĉar la Spirito ankoraŭ ne estis donita, ĉar Jesuo ankoraŭ ne estis
glorita. 40 Iuj do el la homamaso, aŭdinte tiujn vortojn, diris: Vere
ĉi tiu estas la Profeto. 41 Aliaj diris: Ĉi tiu estas la Kristo. Sed kelkaj
diris: Tamen ĉu el Galileo la Kristo venas? 42 Ĉu la Skribo ne diris,
ke la Kristo venas el la idaro de David kaj el la vilaĝo Bet-Leĥem, kie
David estis? 43 Tiel fariĝis pro li malkonsento inter la homamaso. 44
Kaj iuj el ili volis kapti lin, sed neniu metis sur lin la manojn.

45 Tiam la oficistoj revenis al la ĉefpastroj kaj Fariseoj, kaj ĉi tiuj
diris al ili: Kial vi lin ne alkondukis? 46 Respondis la oficistoj: Anko-
raŭ neniam tiel parolis homo. 47 La Fariseoj do respondis al ili: Ĉu
vi ankaŭ estas erarigitaj? 48 Ĉu kredis al li iu el la regantoj, aŭ el la
Fariseoj? 49 Sed tiu homamaso, kiu ne scias la leĝon, estas malbeni-
ta. 50 Tiam Nikodemo (tiu, kiu venis nokte al Jesuo, estante unu el
ili) diris al ili: 51 Ĉu nia leĝo juĝas iun, se antaŭe oni ne aŭskultis lin,
kaj ne sciiĝis, kion li faras? 52 Ili respondis kaj diris al li: Ĉu vi ankaŭ
estas el Galileo? Esploru, kaj vidu, ke neniam el Galileo venas pro-
feto.

53 [Kaj ĉiu iris al sia domo;

Ĉapitro 8

1 sed Jesuo iris al la monto Olivarba. 2 Kaj li revenis frumatene en
la templon, kaj la tuta popolo venis al li; kaj li sidiĝis, kaj instrua-
dis ilin. 3 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj alkondukis virinon, kaptitan
en adulto; kaj stariginte ŝin en la mezo, 4 ili diris al li: Majstro, ĉi tiu
virino estas kaptita adultante, en la faro mem. 5 En la leĝo Moseo
ordonis al ni tiajn ŝtonmortigi; sed kion vi diras? 6 Kaj tion ili diris,
provante lin, por povi lin akuzi pri io. Sed Jesuo sin klinis, kaj per
fingro skribis sur la tero. 7 Kiam ili ankoraŭ demandis lin, li leviĝis,
kaj diris al ili: Kiu el vi estas senpeka, tiu unua ĵetu sur ŝin ŝtonon.
8 Kaj denove li sin klinis kaj skribis sur la tero. 9 Sed aŭdinte tion, ili
eliris unu post alia, komencante de la plej maljunaj kaj ĝis la lastaj;
kaj restis Jesuo sola, kaj la virino staranta en la mezo. 10 Kaj Jesuo
leviĝis, kaj diris al ŝi: Virino, kie ili estas? ĉu neniu vin kondamnis?
11 Kaj ŝi diris: Neniu, Sinjoro. Jesuo diris al ŝi: Ankaŭ mi vin ne kon-
damnas; iru, kaj de nun ne plu peku.]

12 Jesuo denove parolis al ili, dirante: Mi estas la lumo de la mon-
do; kiu min sekvas, tiu ne iros en mallumo, sed havos la lumon de
la vivo. 13 La Fariseoj do diris al li: Vi atestas pri vi mem; via atesto
ne estas vera. 14 Jesuo respondis kaj diris al ili: Kvankam mi atestas
pri mi mem, tamen mia atesto estas vera; ĉar mi scias, de kie mi
venis, kaj kien mi iras; sed vi ne scias, de kie mi venis, nek kien mi
iras. 15 Vi juĝas laŭ la karno; mi juĝas neniun. 16 Tamen, eĉ se mi
juĝas, mia juĝo estas vera; ĉar mi ne estas sola, sed mi kaj la Patro,
kiu min sendis. 17 Estas ja skribite en via leĝo, ke la atesto de du

homoj estas vera. 18 Mi estas atestanto pri mi mem, kaj la Patro, kiu
min sendis, atestas pri mi. 19 Ili do diris al li: Kie estas via Patro?
Respondis Jesuo: Vi konas nek min, nek mian Patron; se vi konus
min, vi konus ankaŭ mian Patron. 20 Tiujn vortojn Jesuo parolis en
la trezorejo, dum li instruis en la templo; kaj neniu arestis lin, ĉar
lia horo ankoraŭ ne venis.

21 Jesuo do denove diris al ili: Mi foriras, kaj vi serĉos min, kaj vi
mortos en via peko; kien mi iras, tien vi ne povas veni. 22 La Judoj
do diris: Ĉu li sin mortigos? ĉar li diras: Kien mi iras, tien vi ne po-
vas veni. 23 Kaj li diris al ili: Vi estas de malsupre, mi estas de supre;
vi estas de ĉi tiu mondo, mi ne estas de ĉi tiu mondo. 24 Mi tial di-
ris al vi, ke vi mortos en viaj pekoj; ĉar se vi ne kredos, ke mi estas,
vi mortos en viaj pekoj. 25 Ili do diris al li: Kiu vi estas? Jesuo diris al
ili: Laŭ tio, kion mi diradis al vi de la komenco. 26 Mi havas multon
por diri kaj juĝi pri vi; sed Tiu, kiu min sendis, estas vera; kaj tion,
kion mi aŭdis de Li, mi parolas al la mondo. 27 Ili ne komprenis, ke
li parolas al ili pri la Patro. 28 Jesuo do diris: Kiam vi levos la Filon
de homo, tiam vi scios, ke mi estas, kaj ke mi ne faras ion per mi
mem; sed kiel la Patro instruis min, tion mi parolas. 29 Kaj Tiu, kiu
min sendis, estas kun mi; Li ne lasis min sola; ĉar mi ĉiam faras tion,
kio plaĉas al Li. 30 Dum li parolis tion, multaj kredis al li.

31 Jesuo do diris al la Judoj, kiuj kredis al li: Se vi restos en mia
vorto, vi estas vere miaj disĉiploj; 32 kaj vi scios la veron, kaj la vero
vin liberigos. 33 Ili respondis al li: Ni estas idaro de Abraham, kaj
ankoraŭ al neniu ni estis sklavoj; kial vi diras: Vi estos liberigitaj? 34
Jesuo respondis al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ĉiu, kiu faras pekon,
estas sklavo de peko. 35 Kaj la sklavo ne ĉiam restas en la domo, sed
la filo ĉiam restas. 36 Se do la Filo vin liberigos, vi estos efektive li-
beraj. 37 Mi scias, ke vi estas idaro de Abraham; sed vi celas morti-
gi min, ĉar mia vorto ne progresas en vi. 38 Mi parolas tion, kion mi

vidis ĉe mia Patro; kaj vi ankaŭ faras tion, kion vi vidis ĉe via patro.
39 Ili respondis kaj diris al li: Nia patro estas Abraham. Jesuo diris
al ili: Se vi estus Abrahamidoj, vi farus la farojn de Abraham. 40 Sed
nun vi celas mortigi min, homon, kiu parolis al vi la veron, kiun mi
aŭdis de Dio; tion Abraham ne faris. 41 Vi faras la farojn de via pa-
tro. Tiam ili diris al li: Ni ne naskiĝis per malĉasteco; unu Patron ni
havas, Dion. 42 Jesuo diris al ili: Se Dio estus via Patro, vi min amus;
ĉar de Dio mi elvenis, kaj estas veninta; ĉar mi ne venis de mi mem,
sed Li min sendis. 43 Kial vi ne komprenas mian parolon? Tial, ke vi
ne povas aŭdi mian vorton. 44 Vi estas de patro, la diablo, kaj vi
volas fari la dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la kom-
enco, kaj ne staras en la vero, ĉar vero ne estas en li. Kiam li paro-
las mensogon, li parolas sian propraĵon, ĉar li estas mensoganto, kaj
la patro de ĝi. 45 Sed tial, ke mi parolas la veron, vi ne kredas al mi.
46 Kiu el vi pruvas kontraŭ mi pekon? Se mi diras la veron, kial vi ne
kredas al mi? 47 Kiu estas de Dio, tiu aŭskultas la vortojn de Dio; vi
ne aŭskultas, ĉar vi ne estas el Dio. 48 La Judoj respondis kaj diris al
li: Ĉu ne prave ni diras, ke vi estas Samariano kaj havas demonon?
49 Jesuo respondis: Mi ne havas demonon; sed mi honoras mian
Patron, kaj vi min malhonoras. 50 Sed mi ne serĉas mian gloron:
estas Unu, kiu serĉas kaj juĝas. 51 Vere, vere, mi diras al vi: Se iu
observos mian vorton, tiu la morton neniam vidos. 52 La Judoj di-
ris al li: Nun ni scias, ke vi havas demonon. Mortis Abraham, kaj la
profetoj; kaj vi diras: Se iu observos mian vorton, tiu la morton ne-
niam gustumos. 53 Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Abraham, kiu
mortis? kaj la profetoj mortis; kiu vi pretendas esti? 54 Jesuo respon-
dis: Se mi gloros min mem, mia gloro estas nenio; Tiu, kiu min glo-
ras, estas mia Patro, pri kiu vi diras, ke Li estas via Dio; 55 kaj vi Lin
ne konis, sed mi Lin konas; kaj se mi diros, ke mi Lin ne konas, mi
estos, kiel vi, mensoganto; sed mi Lin konas, kaj observas Lian vor-

ton. 56 Via patro Abraham ĝojegis vidi mian tagon, kaj li vidis kaj
estis ravita. 57 Tiam la Judoj diris al li: Vi ankoraŭ ne estas kvindekja-
ra, kaj ĉu vi vidis Abrahamon? 58 Jesuo diris al ili: Vere, vere, mi di-
ras al vi: Antaŭ ol naskiĝis Abraham, mi ekzistas. 59 Tiam ili prenis
ŝtonojn, por ĵeti sur lin; sed Jesuo sin kaŝis, kaj eliris el la templo.

Ĉapitro 9

1 Kaj preterirante, li vidis viron blindan de post la naskiĝo. 2 Kaj liaj
disĉiploj demandis lin, dirante: Rabeno, kiu do pekis, ĉi tiu viro, aŭ
liaj gepatroj, ke li naskiĝis blinda? 3 Jesuo respondis: Nek ĉi tiu viro
pekis, nek liaj gepatroj; sed por ke la faroj de Dio aperu en li. 4 Dum
estas tago, mi devas prilabori la farojn de Tiu, kiu min sendis; ve-
nas la nokto, kiam neniu povas labori. 5 Dum mi estas en la mon-
do, mi estas la lumo de la mondo. 6 Dirinte tion, li kraĉis sur la te-
ron, kaj faris el la kraĉaĵo koton, kaj ŝmiris per la koto la okulojn de
la blindulo, 7 kaj diris al li: Iru, lavu vin en la lageto de Ŝiloaĥ (tio
estas, Sendito). Li do foriris, kaj sin lavis, kaj revenis vidanta. 8 La
najbaroj do, kaj tiuj, kiuj antaŭe vidis lin, ke li estas almozulo, di-
ris: Ĉu ĉi tiu ne estas tiu, kiu sidis kaj petis almozojn? 9 Unuj diris:
Li estas; aliaj diris: Ne, sed li estas simila al tiu. Li diris: Tiu mi es-
tas. 10 Ili do diris al li: Kiamaniere viaj okuloj malfermiĝis? 11 Li re-
spondis kaj diris: La homo, nomata Jesuo, faris koton kaj ŝmiris
miajn okulojn, kaj diris al mi: Iru al Ŝiloaĥ, kaj vin lavu; kaj mi iris,
kaj lavis min, kaj mi ricevis vidpovon. 12 Tiam ili diris al li: Kie li
estas? Li diris: Mi ne scias. 13 Ili kondukis al la Fariseoj la iam blin-
dan viron. 14 Sed estis sabato la tago, en kiu Jesuo faris la koton kaj
malfermis liajn okulojn. 15 La Fariseoj do denove demandis lin, ki-
amaniere li ricevis vidpovon. Kaj li diris al ili: Li metis koton sur
miajn okulojn, kaj mi lavis min, kaj mi vidas. 16 Unuj do el la Fari-
seoj diris: Ĉi tiu homo ne estas de Dio, ĉar li ne observas la saba-
ton. Aliaj diris: Kiel povas homo pekulo fari tiajn signojn? Kaj mal-

konsento estis inter ili. 17 Denove ili diris al la blindulo: Kion vi di-
ras pri li rilate tion, ke li malfermis viajn okulojn? Li diris: Li estas
profeto. 18 La Judoj ne kredis pri li, ke li estis antaŭe blinda, kaj ke
li ricevis vidpovon, ĝis ili alvokis la gepatrojn de tiu, kiu ricevis vid-
povon, 19 kaj demandis ilin, dirante: Ĉu ĉi tiu estas via filo, kiu, vi
diras, naskiĝis blinda? kiel do li nun vidas? 20 Liaj gepatroj respon-
dis kaj diris: Ni scias, ke ĉi tiu estas nia filo, kaj ke li naskiĝis blin-
da; 21 sed kial li nun vidas, ni ne scias; kaj kiu malfermis liajn oku-
lojn, ni ne scias; demandu lin, li havas plenaĝon; li pri si mem paro-
los. 22 Tion diris la gepatroj, ĉar ili timis la Judojn; ĉar la Judoj jam
interkonsentis, ke si iu konfesos, ke li estas la Kristo, tiu estu fori-
gita el la sinagogo. 23 Tial la gepatroj diris: Li havas plenaĝon, de-
mandu lin. 24 Ili do denove alvokis la viron, kiu estis blinda, kaj di-
ris al li: Donu gloron al Dio; ni certe scias, ke tiu homo estas pekulo.
25 Li do respondis: Ĉu li estas pekulo, mi ne scias; unu aferon mi
scias, ke mi estis blinda kaj nun vidas. 26 Tiam ili diris al li denove:
Kion li faris al vi? kiamaniere li malfermis viajn okulojn? 27 Li re-
spondis al ili: Mi ĵus diris al vi, kaj vi ne atentis; kial vi volas deno-
ve ĝin aŭdi? ĉu vi ankaŭ volas fariĝi liaj disĉiploj? 28 Tiam ili insul-
tis lin, kaj diris: Vi estas lia disĉiplo, sed ni estas disĉiploj de Moseo.
29 Ni scias, ke Dio parolis al Moseo; sed pri ĉi tiu, ni ne scias, de kie
li estas. 30 La viro respondis kaj diris al ili: Jen la mirindaĵo, ke vi ne
scias, de kie li estas, kaj tamen li malfermis miajn okulojn. 31 Ni sci-
as, ke Dio ne atentas pekulojn; sed se iu estas adoranto de Dio kaj
plenumas Lian volon, tiun Li atentas. 32 De la komenco de la mon-
do oni neniam aŭdis, ke iu malfermis la okulojn de homo, kiu nask-
iĝis blinda. 33 Se ĉi tiu homo ne estus de Dio, li nenion povus fari.
34 Ili respondis kaj diris al li: Vi tute naskiĝis en pekoj, kaj ĉu vi nin
instruas? Kaj ili forpelis lin eksteren.

35 Jesuo aŭdis, ke ili forpelis lin; kaj trovinte lin, li diris al li: Ĉu

vi kredas al la Filo de Dio? 36 Li respondis kaj diris: Kiu li estas, Sinj-
oro, por ke mi kredu al li? 37 Jesuo diris al li: Vi lin vidis; kaj li estas
tiu, kiu parolas kun vi. 38 Kaj li diris: Sinjoro, mi kredas. Kaj li ador-
kliniĝis al li. 39 Kaj Jesuo diris: Por juĝo mi venis en ĉi tiun mondon,
por ke la nevidantoj vidu, kaj ke la vidantoj fariĝu blindaj. 40 Kaj tion
aŭdis tiuj el la Fariseoj, kiuj estis kun li; kaj ili diris al li: Ĉu ni an-
kaŭ estas blindaj? 41 Jesuo diris al ili: Se vi estus blindaj, vi ne havus
pekon; sed nun vi diras: Ni vidas; via peko do restas.

Ĉapitro 10

1 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu eniras en la ŝafejon ne tra la pordo,
sed aliloke suprengrimpas, tiu estas ŝtelisto kaj rabisto. 2 Sed kiu
eniras tra la pordo, tiu estas la paŝtisto de la ŝafoj. 3 Al tiu la pordisto
malfermas; kaj la ŝafoj aŭskultas lian voĉon, kaj li alvokas laŭ no-
moj siajn proprajn ŝafojn, kaj elkondukas ilin. 4 Kaj kiam li kondu-
kis eksteren siajn ŝafojn, li iras antaŭ ili, kaj la ŝafoj lin sekvas, ĉar
ili konas lian voĉon. 5 Kaj fremdulon ili ne sekvos, sed forkuros de
li, ĉar ili ne konas la voĉon de la fremduloj. 6 Tiun alegorion Jesuo
diris al ili; sed ili ne komprenis, kiajn aferojn li parolas al ili.

7 Jesuo do diris denove al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Mi estas
la pordo de la ŝafoj. 8 Ĉiuj, kiuj venis pli frue ol mi, estas ŝtelistoj kaj
rabistoj; sed la ŝafoj ne aŭskultis ilin. 9 Mi estas la pordo; se iu tra
mi eniras, tiu estos savita; kaj li eniros kaj eliros, kaj trovos paŝtaĵon.
10 La ŝtelisto ne venas, krom por ŝteli kaj buĉi kaj pereigi; mi venis,
por ke ili havu vivon, kaj havu ĝin abunde. 11 Mi estas la bona paŝ-
tisto; la bona paŝtisto demetas sian vivon por la ŝafoj. 12 La dungi-
to, kaj tiu, kiu ne estas paŝtisto, kies propraĵo la ŝafoj ne estas, ek-
vidas la lupon venanta kaj lasas la ŝafojn kaj forkuras; kaj la lupo ilin
kaptas kaj dispelas; 13 li forkuras tial, ke li estas dungito kaj ne zor-
gas pri la ŝafoj. 14 Mi estas la bona paŝtisto, kaj mi konas la miajn,
kaj la miaj min konas 15 tiel same, kiel la Patro min konas, kaj mi
konas la Patron; kaj mi demetas mian vivon por la ŝafoj. 16 Kaj ali-
ajn ŝafojn mi havas, kiuj ne estas de ĉi tiu gregejo; ilin ankaŭ mi
devas alkonduki, kaj ili aŭskultos mian voĉon; kaj estos unu grego,

unu paŝtisto. 17 Pro tio la Patro min amas, ke mi demetas mian vi-
von, por ke mi ĝin reprenu. 18 Neniu ĝin forprenas de mi, sed mi ĝin
demetas memvole. Mi havas la rajton ĝin demeti, kaj mi havas la
rajton ĝin repreni. Ĉi tiun ordonon mi ricevis de mia Patro.

19 Denove fariĝis malkonsento inter la Judoj pro tiuj diroj. 20 Kaj
multaj el ili diris: Li havas demonon kaj estas freneza; kial vi lin
aŭskultas? 21 Aliaj diris: Tiuj ne estas diroj de demonhavanto. Ĉu
demono povas malfermi la okulojn de blinduloj?

22 Okazis la festo de inaŭguro en Jerusalem, kaj estis vintro; 23 kaj
Jesuo promenis en la templo, en la portiko de Salomono. 24 La Ju-
doj do ĉirkaŭis lin, kaj diris al li: Ĝis kiam vi tenas en dubo nian
animon? Se vi estas la Kristo, diru al ni malkaŝe. 25 Jesuo respondis
al ili: Mi diris al vi, kaj vi ne kredas; la faroj, kiujn mi faras en la
nomo de mia Patro, atestas pri mi. 26 Sed vi ne kredas, ĉar vi ne es-
tas el miaj ŝafoj. 27 Miaj ŝafoj aŭskultas mian voĉon, kaj mi ilin ko-
nas, kaj ili min sekvas; 28 kaj mi donas al ili eternan vivon; kaj ili
neniam pereos, kaj neniu ilin forkaptos el mia mano. 29 Mia Patro,
kiu donis ilin al mi, superas ĉion; kaj neniu povas ion forkapti el la
mano de mia Patro. 30 Mi kaj la Patro estas unu. 31 Tiam la Judoj
denove prenis ŝtonojn, por ŝtonmortigi lin. 32 Jesuo respondis al ili:
Multajn bonajn farojn mi montris al vi de mia Patro; pro kiu el ili
vi volas ŝtonmortigi min? 33 La Judoj respondis: Ne pro bona faro
ni volas ŝtonmortigi vin, sed pro blasfemo, kaj ĉar vi, estante homo,
pretendas esti Dio. 34 Jesuo respondis: Ĉu ne estas skribite en via
leĝo: Mi diris: Vi estas dioj? 35 Se li nomis dioj tiujn, al kiuj venis la
vorto de Dio (kaj la Skribo ne povas esti nuligita), 36 ĉu vi diras pri
tiu, kiun la Patro konsekris kaj sendis en la mondon: Vi blasfemas;
ĉar vi diris: Mi estas Filo de Dio? 37 Se mi ne faras la farojn de mia
Patro, ne kredu al mi. 38 Sed se mi faras ilin, kvankam vi ne kredas
al mi, kredu la farojn, por ke vi sciu kaj kaj komprenu, ke la Patro

estas en mi, kaj mi en la Patro. 39 Ili denove celis kapti lin, sed li iris
for de ilia mano.

40 Li foriris denove trans Jordanon tien, kie Johano unue baptis,
kaj tie li restadis. 41 Kaj multaj venis al li, kaj diris: Johano ja ne fa-
ris signon; sed ĉio, kion Johano diris pri ĉi tiu, estis vera. 42 Kaj tie
multaj kredis al li.

Ĉapitro 11

1 Kaj estis unu malsanulo, nomata Lazaro, el Betania, la vilaĝo de
Maria kaj ŝia fratino Marta. 2 Tiu Maria, kies frato Lazaro estis mal-
sana, estis tiu sama, kiu ŝmiris la Sinjoron per ŝmiraĵo kaj viŝis li-
ajn piedojn per siaj haroj. 3 La fratinoj do sendis al li, dirante: Sinj-
oro, jen tiu, kiun vi amas, estas malsana. 4 Sed Jesuo, aŭdinte tion,
diris: Ĉi tiu malsano estas ne por la morto, sed por la gloro de Dio,
por ke la Filo de Dio estu per ĝi glorata. 5 Kaj Jesuo amis Martan kaj
ŝian fratinon kaj Lazaron. 6 Kaj kiam li sciiĝis, ke tiu estas malasana,
li restis ankoraŭ du tagojn en la loko, kie li estis. 7 Poste li diris al la
disĉiploj: Ni iru returne en Judujon. 8 La disĉiploj diris al li: Rabe-
no, la Judoj ĵus celis ŝtonmortigi vin; kaj ĉu vi denove iras tien? 9
Jesuo respondis: Ĉu ne estas dek du horoj en la tago? Se iu iras dum
la tago, li ne faletas, ĉar li vidas la lumon de ĉi tiu mondo. 10 Sed se
iu iras dum la nokto, li faletas, ĉar en li ne estas la lumo. 11 Tion li
parolis, kaj poste li diris al ili: Nia amiko Lazaro endormiĝis, sed mi
iras, por veki lin el lia dormo. 12 La disĉiploj do diris: Sinjoro, se li
endormiĝis, li resaniĝos. 13 Jesuo parolis pri lia morto; sed ili supo-
zis, ke li parolas pri ripozo en dormo. 14 Tiam Jesuo diris al ili kla-
re: Lazaro jam mortis. 15 Kaj pro vi mi ĝojas, ke mi ne ĉeestis tie, por
ke vi kredu; tamen ni iru al li. 16 Tiam Tomaso, nomata Didimo, diris
al siaj kundisĉiploj: Ni ankaŭ iru, por ke ni mortu kun li.

17 Kiam Jesuo alvenis, li trovis lin jam kvar tagojn entombigita.
18 Kaj Betania estis proksime de Jerusalem, en la distanco de ĉirkaŭ
dek kvin stadioj; 19 kaj multaj el la Judoj jam venis al Marta kaj Ma-

ria, por konsoli ilin pri ilia frato. 20 Marta do, kiam ŝi eksciis, ke Je-
suo alproksimiĝas, iris al li renkonte; sed Maria ankoraŭ sidis en la
domo. 21 Tiam diris Marta al Jesuo: Sinjoro, se vi estus ĉi tie, mia
frato ne estus mortinta. 22 Sed eĉ nun mi scias, ke kion ajn vi petos
de Dio, tion Dio donos al vi. 23 Jesuo diris al ŝi: Via frato releviĝos.
24 Marta diris al li: Mi scias, ke li releviĝos ĉe la releviĝo en la lasta
tago. 25 Jesuo diris al ŝi: Mi estas la releviĝo kaj la vivo; kiu kredas
al mi, eĉ se li estos mortinta, tiu vivos, 26 kaj ĉiu, kiu vivas kaj kre-
das al mi, por ĉiam ne mortos. Ĉu vi tion kredas? 27 Ŝi diris al li: Jes,
Sinjoro, mi jam kredas, ke vi estas la Kristo, la Filo de Dio, la ven-
anta en la mondon. 28 Kaj dirinte tion, ŝi foriris, kaj vokis sekrete
sian fratinon Maria, dirante: La Majstro ĉeestas, kaj vokas vin. 29 Kaj
ŝi, aŭdinte tion, leviĝis rapide kaj iris al li. 30 (Sed Jesuo ankoraŭ ne
eniris en la vilaĝon, sed estis en la loko, kie Marta lin renkontis.) 31
La Judoj do, kiuj estis kun ŝi en la domo kaj konsolis ŝin, vidinte, ke
Maria leviĝis subite kaj eliris, sekvis ŝin, dirante: Ŝi iras al la tom-
bo, por plori tie. 32 Kiam Maria alvenis al la loko, kie Jesuo estis, kaj
lin vidis, ŝi falis antaŭ liaj piedoj, dirante: Sinjoro, se vi estus ĉi tie,
mia frato ne estus mortinta. 33 Kiam do Jesuo vidis ŝin ploranta kaj
la Judojn ankaŭ, kiuj venis kun ŝi, plorantaj, li ĝemis en la spirito kaj
maltrankviliĝis, 34 kaj diris: Kie vi lin kuŝigis? Ili diris al li: Sinjoro,
venu kaj vidu. 35 Jesuo larmis. 36 La Judoj do diris: Jen kiel li lin amis!
37 Sed kelkaj el ili diris: Ĉu ĉi tiu, kiu malfermis la okulojn de la blin-
dulo, ne povus kaŭzi ankaŭ, ke ĉi tiu homo ne mortu? 38 Tiam Je-
suo, denove ĝemante en si, venis al la tombo. Ĝi estis kaverno, kaj
sur ĝi kuŝis ŝtono. 39 Jesuo diris: Forprenu la ŝtonon. Marta, la fra-
tino de la mortinto, diris al li: Sinjoro, li jam malbonodoras, ĉar li
estis tie kvar tagojn. 40 Jesuo diris al ŝi: Ĉu mi ne diris al vi, ke se vi
kredos, vi vidos la gloron de Dio? 41 Oni do forprenis la ŝtonon. Kaj
Jesuo levis siajn okulojn, kaj diris: Patro, mi dankas Vin, ke Vi min

aŭskultis. 42 Kaj mi sciis, ke Vi ĉiam aŭskultas min; sed pro la ĉirkaŭ-
staranta homamaso mi tion diris, por ke ili kredu, ke Vi min sendis.
43 Kaj dirinte tion, li kriis per laŭta voĉo: Lazaro, elvenu. 44 Kaj la
mortinto elvenis, kun la manoj kaj piedoj ligitaj per tombotukoj; kaj
lia vizaĝo estis ĉirkaŭligita per viŝtuko. Jesuo diris al ili: Malligu lin,
kaj lasu lin iri.

45 Tiam multaj el la Judoj, kiuj venis al Maria, kaj vidis, kion li
faris, kredis al li. 46 Sed kelkaj el ili foriris al la Fariseoj, kaj rakon-
tis al ili tion, kion Jesuo faris.

47 Tial la ĉefpastroj kaj la Fariseoj kunvenigis sinedrion, kaj di-
ris: Kion ni faras? ĉar ĉi tiu homo faras multajn signojn; 48 se ni la-
sos lin tiel, ĉiuj kredos al li, kaj la Romanoj venos kaj forigos nian
lokon kaj nian nacion. 49 Sed unu el ili, Kajafas, ĉefpastro en tiu sa-
ma jaro, diris al ili: Vi scias nenion, 50 nek konsideras, ke bone es-
tas por vi, ke unu homo mortu por la popolo, kaj ke la tuta nacio
ne pereu. 51 Sed li diris tion ne de si mem; sed estante ĉefpastro en
tiu jaro, li profetis, ke Jesuo mortos por la nacio; 52 kaj ne nur por
la nacio, sed ankaŭ por ke li kunvenigu en unu la ĉie disĵetitajn fi-
lojn de Dio. 53 De post tiu tago do ili konsiliĝis, por lin mortigi.

54 Tial Jesuo ne plu iris publike inter la Judoj, sed foriris de tie en
la kamparon apud la dezerto, en urbon nomatan Efraim; kaj tie li
restadis kun la disĉiploj. 55 Kaj la Pasko de la Judoj proksimiĝis, kaj
multaj supreniris el la kamparo al Jerusalem antaŭ la Pasko, por sin
sanktigi. 56 Ili do serĉis Jesuon, kaj parolis inter si, starante en la
templo: Kion vi pensas? Ĉu ke li ne venos al la festo? 57 Kaj la ĉef-
pastroj kaj la Fariseoj jam antaŭe ordonis, ke se iu scias, kie li estas,
tiu montru tion, por ke oni lin kaptu.

Ĉapitro 12

1 Jesuo do ses tagojn antaŭ la Pasko venis al Betania, kie estis La-
zaro, kiun Jesuo relevis el inter la mortintoj. 2 Oni do pretigis por li
tie vespermanĝon, kaj Marta servadis; sed Lazaro estis unu el tiuj,
kiuj sidis kun li ĉe manĝo. 3 Tiam Maria prenis funton da pura nar-
da ŝmiraĵo tre multekosta, ŝmiris la piedojn de Jesuo, kaj viŝis liajn
piedojn per siaj haroj; kaj la domo pleniĝis de la odoro de la ŝmir-
aĵo. 4 Sed diris Judas Iskariota, unu el liaj disĉiploj, kiu estis lin per-
fidonta: 5 Kial oni ne vendis ĉi tiun ŝmiraĵon por tricent denaroj kaj
donis al malriĉuloj? 6 Tion li diris, ne ĉar li zorgis pri la malriĉuloj;
sed ĉar li estis ŝtelisto, kaj havis la monujon kaj forprenadis tion,
kion oni metis en ĝin. 7 Sed Jesuo diris: Lasu ŝin konservi ĝin por la
tago de mia entombigo. 8 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi,
sed min vi ne ĉiam havas.

9 La amaso de la Judoj do sciiĝis, ke li estas tie; kaj ili venis ne nur
pro Jesuo, sed ankaŭ por vidi Lazaron, kiun li levis el la mortintoj.
10 Sed la ĉefpastroj konsiliĝis, ke ili mortigu ankaŭ Lazaron; 11 ĉar
pro li multaj Judoj foriris, kaj kredis al Jesuo.

12 En la sekvanta tago granda homamaso, veninte al la festo, kaj
sciiĝinte, ke Jesuo venas al Jerusalem, 13 prenis branĉojn de la palmoj,
kaj iris al li renkonte, kaj kriis: Hosana! Estu benata la Reĝo de Izra-
el, kiu venas en la nomo de la Eternulo! 14 Kaj Jesuo, trovinte junan
azenon, sidis sur ĝi, kiel estas skribite: 15 Ne timu, filino de Cion: jen
via Reĝo venas, sidanta sur ido de azeno. 16 Tion la disĉiploj unue ne
komprenis; sed post la gloriĝo de Jesuo ili rememoris, ke tio estis

skribita pri li kaj ke oni faris al li tion. 17 La homamaso do, kiu ĉees-
tis kun li, kiam li elvokis Lazaron el la tombo, kaj levis lin el la mortin-
toj, atestis pri li. 18 Pro tio ankaŭ la homamaso iris al li renkonte, ĉar
ili sciiĝis, ke li faris tiun signon. 19 La Fariseoj do diris inter si: Vidu,
kiel nenio prosperis al vi; jen la mondo eliris post li.
20 Kaj inter tiuj, kiuj alvojaĝis por adorkliniĝi ĉe la festo, estis iuj
Grekoj; 21 tiuj do venis al Filipo, kiu estis el Betsaida Galilea, kaj
petis lin, dirante: Sinjoro, ni volas vidi Jesuon. 22 Filipo venis kaj
sciigis Andreon; kaj poste Andreo kaj Filipo venis kaj sciigis Jesu-
on. 23 Sed Jesuo respondis al ili, dirante: Venis la horo, por ke la Filo
de homo estu glorata. 24 Vere, vere, mi diras al vi: Se la tritika gre-
nero ne falas en la teron kaj ne mortas, ĝi restas sola; sed se ĝi mor-
tas, ĝi donas multe da frukto. 25 Kiu amas sian vivon, tiu ĝin perdas;
kaj kiu malamas sian vivon en ĉi tiu mondo, tiu ĝin konservos ĝis
eterna vivo. 26 Se iu min servas, tiu sekvu min; kaj kie mi estas, tie
ankaŭ estos mia servanto; se iu min servas, tiun la Patro honoros.
27 Nun maltrankviliĝas mia animo; kaj kion mi diru? Patro, savu min
el ĉi tiu horo. Sed por tio mi venis ĝis ĉi tiu horo. 28 Patro, gloru Vian
nomon. Tiam voĉo venis el la ĉielo: Mi jam gloris ĝin kaj denove
gloros. 29 Do la apudstaranta homamaso, aŭdinte, diris, ke tondris;
aliaj diris: Anĝelo parolis al li. 30 Jesuo respondis kaj diris: Ne por mi
venis tiu voĉo, sed por vi. 31 Nun estas la juĝo de ĉi tiu mondo; nun
la estro de ĉi tiu mondo estos elpelita. 32 Kaj mi, se mi estos supren-
levita de sur la tero, altiros al mi ĉiujn homojn. 33 Tion li diris, per
aludo montrante, per kia morto li mortos. 34 La homamaso respon-
dis al li: Ni aŭdis el la leĝo, ke la Kristo restados por ĉiam; kaj kiel
vi diras: La Filo de homo devas esti suprenlevita? Kiu estas ĉi tiu Filo
de homo? 35 Jesuo do diris al ili: Ankoraŭ mallongan tempon estas
la lumo kun vi. Iradu, dum vi havas la lumon, por ke la mallumo ne
venu sur vin; ĉar tiu, kiu iradas en mallumo, ne scias, kien li iras. 36

Dum vi havas lumon, kredu al la lumo, por ke vi fariĝu filoj de lu-
mo.

Tion parolis Jesuo, kaj li foriris, kaj sin kaŝis for de ili. 37 Sed kvan-
kam li jam faris tiom da signoj antaŭ ili, tamen ili ne kredis al li; 38
por ke plenumiĝu la vorto de la profeto Jesaja, kiun li parolis:

Ho Eternulo, kiu kredis nian raporton?

Kaj super kiu malkaŝiĝis la brako de la Eternulo?

39 Pro tio ili ne povis kredi, ĉar Jesaja diris plue:

40 Li blindigis iliajn okulojn kaj sensentigis ilian koron,

Por ke ili ne vidu per siaj okuloj, kaj ke ili ne komprenu per sia koro,

Kaj ke ili ne konvertiĝu,

Kaj ke Mi ilin ne sanigu.

41 Tion diris Jesaja, ĉar li vidis lian gloron kaj parolis pri li. 42 Ta-
men eĉ el la regantoj multaj kredis al li; sed pro la Fariseoj ili ne
konfesis lin, por ke ili ne estu elpelitaj el la sinagogo; 43 ĉar ili ŝatis
la laŭdon de homoj pli, ol la gloron de Dio.

44 Kaj Jesuo kriis kaj diris: Kiu kredas al mi, tiu kredas ne al mi,
sed al Tiu, kiu min sendis. 45 Kaj kiu vidas min, tiu vidas ankaŭ Tiun,
kiu min sendis. 46 Mi venis lumo en la mondon, por ke ĉiu, kiu kre-
das al mi, ne restadu en mallumo. 47 Kaj se iu aŭdas miajn dirojn kaj
ne plenumas ilin, mi lin ne juĝas; ĉar mi venis, ne por juĝi la mon-
don, sed por savi la mondon. 48 Tiu, kiu forrifuzas min kaj ne akcep-
tas miajn dirojn, havas juĝonton; la vorto, kiun mi parolis, juĝos lin
en la lasta tago. 49 Ĉar mi ne parolis de mi mem; sed la Patro, kiu
sendis min, mem ordonis al mi, kion mi parolu, kaj kion mi diru. 50
Kaj mi scias, ke Lia ordono estas eterna vivo; kion do mi parolas,
ĝuste kiel la Patro diris al mi, tiel mi parolas.

Ĉapitro 13

1 Kaj antaŭ la Paska festo Jesuo, sciante, ke lia horo venis, por ke li
transiru el ĉi tiu mondo al la Patro, aminte siajn proprulojn, kiuj
estis en la mondo, amis ilin ĝis la fino. 2 Kaj dum la vespermanĝo,
kiam la diablo jam metis en la koron de Judas Iskariota, filo de Si-
mon, la intencon perfidi lin, 3 Jesuo, sciante, ke la Patro donis ĉion
en liajn manojn, kaj ke li venis de Dio kaj iras al Dio, 4 leviĝis de la
vespermanĝo kaj demetis siajn vestojn; kaj li prenis viŝtukon, kaj sin
zonis. 5 Poste li verŝis akvon en la pelvon, kaj komencis lavi la pie-
dojn de la disĉiploj kaj viŝi ilin per la tuko, per kiu li estis zonita. 6
Tiam li venis al Simon Petro. Ĉi tiu diris al li: Sinjoro, ĉu vi lavas al
mi la piedojn? 7 Jesuo respondis kaj diris al li: Kion mi faras, vi nun
ne scias, sed poste vi komprenos. 8 Petro diris al li: Vi ja neniam
lavos miajn piedojn. Respondis al li Jesuo: Se mi ne lavas vin, vi ne
partoprenas kun mi. 9 Simon Petro diris al li: Sinjoro, ne nur miajn
piedojn, sed ankaŭ la manojn kaj la kapon. 10 Jesuo diris al li: Kiu sin
jam banis, tiu bezonas nur, ke oni lavu la piedojn, kaj li estas tute
pura; kaj vi estas puraj, tamen ne ĉiuj. 11 Ĉar li konis tiun, kiu per-
fidos lin; tial li diris: Vi ne ĉiuj estas puraj.

12 Kiam do li jam lavis iliajn piedojn kaj surmetis siajn vestojn kaj
denove sidiĝis, li diris al ili: Ĉu vi scias, kion mi faris al vi? 13 Vi no-
mas min Majstro kaj Sinjoro; kaj prave vi diras, ĉar tia mi estas. 14
Se do mi, la Sinjoro kaj la Majstro, lavis viajn piedojn, vi ankaŭ de-
vas inter vi lavi la piedojn. 15 Ĉar mi donis al vi ekzemplon, por ke
vi ankaŭ faru tion, kion mi faris al vi. 16 Vere, vere, mi diras al vi:

Sklavo ne estas pli granda ol lia sinjoro; nek estas la sendito pli
granda ol la sendinto. 17 Se ĉi tion vi scias, vi estas feliĉaj, se tion vi
faras. 18 Ne pri vi ĉiuj mi parolas; mi scias, kiujn mi elektis; sed por
ke plenumiĝu la Skribo: Tiu, kiu manĝas mian panon, levis kontraŭ
min la piedon. 19 De nun mi parolas al vi pri tio, antaŭ ol ĝi okazos,
por ke, kiam ĝi okazos, vi kredu, ke mi estas. 20 Vere, vere, mi diras
al vi: Kiu akceptas tiun, kiun mi sendas, tiu akceptas min; kaj kiu
min akceptas, tiu akceptas Tiun, kiu min sendis.

21 Dirinte tion, Jesuo maltrankviliĝis en spirito, kaj ateste paro-
lis, dirante: Vere, vere, mi diras al vi, ke unu el vi min perfidos. 22
Tiam la disĉiploj rigardis unu la alian, dubante pri kiu li parolas. 23
Estis apud la sino de Jesuo unu el liaj disĉiploj, kiun Jesuo amis. 24
Simon Petro do faris signon al li, ke li demandu, pri kiu li parolas.
25 Tiu do, kliniĝante al la brusto de Jesuo, diris al li: Sinjoro, kiu ĝi
estas? 26 Jesuo respondis: Ĝi estas tiu, por kiu mi trempos la pecon
kaj donos al li. Kaj trempinte la pecon, li donis ĝin al Judas Iskari-
ota, filo de Simon. 27 Kaj post la peco, tiam Satano eniris en lin. Je-
suo do diris al li: Kion vi faras, tion faru senprokraste. 28 Sed neniu
el la kunmanĝantoj sciis, kial li diris al li tion. 29 Iuj pensis, ĉar Ju-
das havis la monujon, ke Jesuo diris al li: Aĉetu tion, kion ni bezo-
nas por la festo; aŭ ke li donu ion al la malriĉuloj. 30 Li do, ricevin-
te la pecon, tuj eliris; kaj estis nokto.

31 Kiam li eliris, Jesuo diris: Nun la Filo de homo estas glorata, kaj
Dio estas glorata en li; 32 kaj Dio gloros lin en Si mem, kaj tuj Li
gloros lin. 33 Infanoj, ankoraŭ mallongan tempon mi estas kun vi. Vi
min serĉos; kaj kiel mi diris al la Judoj: Kien mi iras, tien vi ne po-
vas veni, tiel ankaŭ al vi mi nun diras. 34 Novan ordonon mi donas
al vi, ke vi amu unu alian; kiel mi amis vin, tiel vi ankaŭ amu unu
alian. 35 Per tio ĉiuj homoj scios, ke vi estas miaj disĉiploj, se vi ha-
vos amon unu al alia.

36 Simon Petro diris al li: Sinjoro, kien vi iras? Jesuo respondis:
Kien mi iras, vi ne povas min sekvi nun, sed poste vi min sekvos. 37
Petro diris al li: Sinjoro, kial mi ne povas vin sekvi nun? mi deme-
tos por vi mian vivon. 38 Jesuo respondis al li: Ĉu vi demetos por mi
vian vivon? Vere, vere, mi diras al vi: La koko ne krios, antaŭ ol vi
min malkonfesos tri fojojn.

Ĉapitro 14

1 Ne maltrankviliĝu via koro; vi kredas al Dio, kredu ankaŭ al mi. 2
Ĉe la domo de mia Patro estas multe da loĝejoj; se ne tiel estus, mi
dirus al vi; mi iras, por pretigi por vi lokon. 3 Kaj se mi iros kaj pre-
tigos por vi lokon, mi revenos kaj ricevos vin al mi mem, por ke vi
ankaŭ estu tie, kie mi estas. 4 Kaj kien mi iras, vi scias, kaj vi konas
la vojon. 5 Tomaso diris al li: Sinjoro, ni ne scias, kien vi iras; kiel ni
konas la vojon? 6 Jeuso diris al li: Mi estas la vojo kaj la vero kaj la
vivo; neniu venas al la Patro krom per mi. 7 Se vi min konus, vi ko-
nus ankaŭ mian Patron; kaj de nun vi konas Lin kaj Lin vidis. 8 Fi-
lipo diris al li: Sinjoro, montru al ni la Patron, kaj por ni tio sufiĉos.
9 Jesuo diris al li: Ĉu mi estas kun vi tiel longan tempon, kaj vi min
ne konas, Filipo? tiu, kiu vidis min, vidis ankaŭ la Patron; kiel vi
diras: Montru al ni la Patron? 10 Ĉu vi ne kredas, ke mi estas en la
Patro kaj la Patro en mi? la vortojn, kiujn mi parolas al vi, mi parolas
ne de mi mem; sed la Patro, restanta en mi, faras Siajn farojn. 11
Kredu al mi, ke mi estas en la Patro, kaj la Patro en mi; aŭ almenaŭ
kredu al mi pro la faroj mem. 12 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu kre-
das al mi, tiu ankaŭ faros la farojn, kiujn mi faras; kaj li faros pli
grandajn ol tiuj, ĉar mi iras al la Patro. 13 Kaj kion ajn vi petos en mia
nomo, tion mi faros, por ke la Patro estu glorata en la Filo. 14 Se vi
petos ion de mi en mia nomo, tion mi faros. 15 Se vi min amas, vi
observos miajn ordonojn. 16 Kaj mi petos la Patron, kaj Li donos al
vi alian Parakleton, por ke li restadu kun vi por ĉiam; 17 tiu estas la
Spirito de la vero, kiun la mondo ne povas akcepti, ĉar ĝi lin ne vi-

das nek konas; vi lin konas, ĉar li restadas kun vi kaj estos en vi. 18
Mi ne lasos vin orfaj; mi venas al vi. 19 Ankoraŭ iom da tempo, kaj
la mondo ne plu vidos min, sed vi vidos min; ĉar mi vivas, tial vi
ankaŭ vivos. 20 En tiu tago vi scios, ke mi estas en mia Patro, kaj vi
en mi, kaj mi en vi. 21 Kiu havas miajn ordonojn kaj observas ilin,
tiu estas, kiu min amas; kaj kiu min amas, tiu estos amata de mia
Patro, kaj mi amos lin, kaj elmontros min al li. 22 Judas (ne la Iska-
riota) diris al li: Sinjoro, kio okazis, ke vi elmontros vin al ni, kaj ne
al la mondo? 23 Jesuo respondis kaj diris al li: Se iu min amas, tiu ob-
servos mian vorton; kaj mia Patro lin amos; kaj ni venos al li kaj
faros loĝon kun li. 24 Kiu min ne amas, tiu ne observas miajn vor-
tojn; kaj la vorto, kiun vi aŭdas, estas ne mia, sed de la Patro, kiu
min sendis.

25 Tion mi parolis al vi, dum mi ĉe vi restas. 26 Sed la Parakleto,
la Sankta Spirito, kiun la Patro sendos en mia nomo, instruos vin pri
ĉio, kaj vin rememorigos pri ĉio, kion mi diris al vi. 27 Pacon mi la-
sas al vi; mian pacon mi donas al vi; ne kiel la mondo donas, mi
donas al vi. Ne maltrankviliĝu via koro, nek senkuraĝiĝu. 28 Vi aŭ-
dis, ke mi diris al vi: Mi foriras, kaj mi revenas al vi. Se vi min amus,
vi ĝojus pro tio, ke mi iras al la Patro, ĉar la Patro estas pli granda
ol mi. 29 Kaj nun mi diris al vi, antaŭ ol ĝi okazos, por ke vi kredu,
kiam ĝi okazos. 30 De nun mi jam ne multe parolos kun vi; ĉar la
estro de la mondo venas; kaj li havas nenion en mi; 31 sed por ke la
mondo sciu, ke mi amas la Patron, kaj kiel la Patro ordonis al mi,
tiel mi faras. Leviĝu; ni foriru de ĉi tie.

Ĉapitro 15

1 Mi estas la vera vinberarbo, kaj mia Patro estas la kultivisto. 2 Ĉiun
nefruktodonan branĉon en mi Li forprenas; kaj ĉiun fruktodonan
branĉon Li purigas, por ke ĝi donu pli da frukto. 3 Jam vi estas pu-
raj pro la vorto, kiun mi parolis al vi. 4 Restadu en mi, kaj mi en vi.
Kiel la branĉo ne povas de si mem doni frukton, se ĝi ne restas en
la vinberarbo, tiel ankaŭ vi ne povas, se vi ne restas en mi. 5 Mi es-
tas la vinberarbo; vi estas la branĉoj; kiu restadas en mi, kaj mi en
li, tiu donas multe da frukto; ĉar sen mi vi nenion povas fari. 6 Se iu
ne restas en mi, tiu estas elĵetita, kiel la branĉo, kaj sekiĝas; kaj oni
ilin kolektas kaj ĵetas en fajron, kaj ili brulas. 7 Se vi restadas en mi,
kaj miaj vortoj restadas en vi, petu kion ajn vi volos, kaj tio estos
farita por vi. 8 En tio mia Patro estas glorata, ke vi donas multe da
frukto; kaj vi estos miaj disĉiploj. 9 Kiel la Patro min amis, tiel mi
ankaŭ vin amis; restadu en mia amo. 10 Se vi observos miajn ordo-
nojn, vi restados en mia amo tiel same, kiel mi observis la ordonojn
de mia Patro kaj restadas en Lia amo. 11 Tion mi parolis al vi, por ke
mia ĝojo en vi restadu, kaj via ĝojo estu plena. 12 Jen estas mia or-
dono: ke vi amu unu alian tiel same, kiel mi vin amis. 13 Neniu ha-
vas amon pli grandan ol tio, ke iu demetus sian vivon por siaj ami-
koj. 14 Vi estas miaj amikoj, se vi faras tion, kion mi al vi ordonas. 15
Mi jam ne nomas vin sklavoj, ĉar la sklavo ne scias, kion lia sinjoro
faras; sed mi nomis vin amikoj, ĉar ĉion, kion mi aŭdis de mia Pa-
tro, mi sciigis al vi. 16 Vi ne elektis min, sed mi elektis vin, kaj stari-
gis vin, por ke vi iru kaj donu frukton, kaj ke via frukto daŭru; por

ke la Patro donu al vi ĉion ajn, kion vi petos de Li en mia nomo. 17
Tion mi ordonas al vi, por ke vi amu unu la alian. 18 Se la mondo
malamas vin, vi scias, ke ĝi malamis min pli frue, ol vin. 19 Se vi es-
tus el la mondo, la mondo amus siajn proprajn; sed ĉar vi ne estas
el la mondo, kaj mi elektis vin for de la mondo, tial la mondo vin
malamas. 20 Memoru la vorton, kiun mi diris al vi: Sklavo ne estas
pli granda ol lia sinjoro. Se ili min persekutis, vin ankaŭ ili perseku-
tos; se ili observis mian vorton, ankaŭ vian ili observos. 21 Sed ĉion
ĉi tion ili faros al vi pro mia nomo, ĉar ili ne konas Tiun, kiu min
sendis. 22 Se mi ne estus veninta kaj parolinta al ili, ili ne havus pe-
kon; sed nun ili ne havas pretekston pro sia peko. 23 Tiu, kiu min
malamas, malamas ankaŭ mian Patron. 24 Se mi ne estus farinta
inter ili farojn, kiajn neniu alia faris, ili ne havus pekon; sed nun ili
vidis kaj malamis min kaj ankaŭ mian Patron. 25 Sed tio okazas, por
ke plenumiĝu la vorto skribita en ilia leĝo: Ili malamis min sen-
kaŭze. 26 Sed kiam venos la Parakleto, kiun mi sendos de la Patro al
vi, la Spirito de la vero, kiu devenas de la Patro, tiu pri mi atestos;
27 kaj vi ankaŭ atestas, ĉar vi estis kun mi de la komenco.

Ĉapitro 16

1 Tion mi parolis al vi, por ke vi ne falpuŝiĝu. 2 Ili forpelos vin el la
sinagogoj; eĉ venas la horo, kiam iu, kiu mortigos vin, opinios, ke
li faras servon al Dio. 3 Kaj tion ili faros pro tio, ke ili ne konis la
Patron, nek min. 4 Sed tion mi parolis al vi, por ke vi rememoru,
kiam ĝia tempo venos, ke mi ĝin antaŭdiris al vi. Sed en la komen-
co mi ne diris al vi tion, ĉar mi estis kun vi. 5 Sed nun mi foriras al
Tiu, kiu min sendis; kaj neniu el vi demandas min: Kien vi iras? 6 Sed
ĉar mi tiel parolis al vi, malĝojo plenigis vian koron. 7 Tamen mi
diras al vi la veron: Estas bone por vi, ke mi foriros; ĉar se mi ne
foriros, la Parakleto ne venos al vi; sed se mi foriros, mi sendos lin
al vi. 8 Kaj kiam li alvenos, li pruvos la mondon kulpa rilate pekon
kaj justecon kaj juĝon: 9 rilate pekon, ĉar ili ne kredas al mi; 10 ri-
late justecon, ĉar mi foriras al la Patro, kaj vi jam ne rigardas min;
11 rilate juĝon, ĉar la estro de ĉi tiu mondo estas juĝita. 12 Mi havas
ankoraŭ multon por diri al vi, sed vi ne povas ĝin nun elporti. 13
Tamen kiam venos li, la Spirito de la vero, li gvidos vin en ĉian ve-
ron; ĉar li parolos ne de si mem; sed kion ajn li aŭdos, tion li paro-
los; kaj li anoncos al vi venontajn aferojn. 14 Li gloros min, ĉar li ri-
cevos el miaj kaj anoncos al vi. 15 Ĉio ajn, kion la Patro havas, estas
mia; tial mi diris, ke li ricevos el miaj kaj anoncos al vi. 16 Mallong-
an tempon, kaj vi jam ne rigardas min; kaj denove mallongan tem-
pon, kaj vi min vidos. 17 Iuj do el liaj disĉiploj diris al aliaj: Kio es-
tas ĉi tio, kion li diras al ni: Mallongan tempon, kaj vi ne rigardas min;
kaj denove mallongan tempon, kaj vi min vidos; kaj: Ĉar mi foriras

al la Patro? 18 Ili do diris: Kio estas ĉi tio, kion li diras: Mallongan tem-
pon? Ni ne komprenas lian diron. 19 Jesuo ekvidis, ke ili deziras de-
mandi lin, kaj li diris al ili: Ĉu vi serĉas inter vi klarigon pri tio, kion
mi diris: Mallongan tempon, kaj vi ne rigardas min; kaj denove mal-
longan tempon, kaj vi min vidos? 20 Vere, vere, mi diras al vi, ke vi
ploros kaj lamentos, sed la mondo ĝojos; vi estos malĝojaj, sed via
malĝojo fariĝos ĝojo. 21 Virino, kiam ŝi akuŝas, havas malĝojon, ĉar ŝia
horo venis; sed kiam ŝi naskis la infaneton, ŝi jam ne memoras sian
doloregon, pro ĝojo, ĉar homo naskiĝis en la mondon. 22 Vi do ankaŭ
havas nun malĝojon; sed mi revidos vin, kaj via koro ĝojos, kaj neniu
forprenos de vi vian ĝojon. 23 Kaj en tiu tago vi demandos min pri ne-
nio. Vere, vere, mi diras al vi, se vi petos ion de la Patro, Li donos ĝin
al vi en mia nomo. 24 Ĝis nun vi petis nenion en mia nomo; petu, kaj
vi ricevos, por ke via ĝojo estu plena.

25 Ĉi tion mi parolis al vi alegorie; sed venas la horo, kiam mi jam
ne parolos al vi alegorie, sed anoncos al vi malkaŝe pri la Patro. 26
En tiu tago vi petos en mia nomo; kaj mi ne diras, ke mi petos de
la Patro pro vi; 27 ĉar la Patro mem vin amas tial, ke vi min amis, kaj
kredis, ke mi elvenis de Dio. 28 Mi elvenis de la Patro, kaj alvenis en
la mondon; denove mi lasas la mondon, kaj iras al la Patro. 29 Liaj
disĉiploj diris: Jen nun vi parolas malkaŝe, kaj nenian alegorion
diras. 30 Nun ni scias, ke vi ĉion scias, kaj ne bezonas, ke iu deman-
du vin; pro tio ni kredas, ke vi elvenis de Dio. 31 Jesuo respondis al
ili: Ĉu vi nun kredas? 32 Jen venas la horo, kaj eĉ jam venis, kiam vi
disiĝos, ĉiu al sia loko, kaj vi lasos min sola; kaj tamen mi ne estos
sola, ĉar la Patro estas kun mi. 33 Tion mi parolis al vi, por ke en mi
vi havu pacon. En la mondo vi havos suferadon; sed kuraĝu; mi
venkis la mondon.

Ĉapitro 17

1 Tion Jesuo parolis; kaj levinte la okulojn al la ĉielo, li diris: Patro,
la horo venis; gloru Vian Filon, por ke la Filo Vin gloru; 2 kiel Vi
donis al li aŭtoritaton super ĉiu karno, por ke li donu eternan vivon
al ĉiuj tiuj, kiujn Vi donis al li. 3 Kaj jen estas la eterna vivo, ke ili
konu Vin, la sole veran Dion, kaj tiun, kiun Vi sendis, Jesuon Kris-
ton. 4 Mi gloris Vin sur la tero, plenuminte la faron, kiun Vi donis
al mi por fari. 5 Kaj nun, ho Patro, gloru min kun Vi, per la gloro,
kiun mi havis kun Vi, antaŭ ol la mondo ekzistis. 6 Mi elmontris
Vian nomon al la homoj, kiujn Vi donis al mi el la mondo; Viaj ili
estis, kaj al mi Vi ilin donis; kaj ili konservis Vian vorton. 7 Nun ili
scias, ke ĉio ajn, kion Vi donis al mi, estas de Vi; 8 ĉar mi donis al
ili la vortojn, kiujn Vi donis al mi; kaj ili akceptis ilin, kaj scias vere,
ke mi elvenis de Vi; kaj ili kredas, ke Vi min sendis. 9 Mi preĝas por
ili; mi preĝas ne por la mondo, sed por tiuj, kiujn Vi donis al mi, ĉar
ili estas Viaj; 10 kaj ĉio mia estas Via, kaj Via estas mia; kaj mi estas
glorita per ili. 11 Mi jam ne estas en la mondo, kaj ĉi tiuj estas en la
mondo, kaj mi venas al Vi. Patro Sankta, gardu en Via nomo tiujn,
kiujn Vi donis al mi, por ke ili estu unu tiel same, kiel ni. 12 Dum mi
estis kun ili, mi konservis en Via nomo tiujn, kiujn Vi donis al mi;
kaj mi gardis ilin, kaj neniu el ili pereis, krom la filo de perdiĝo, por
ke plenumiĝu la Skribo. 13 Sed nun mi venas al Vi; kaj tion mi paro-
las en la mondo, por ke ili havu mian ĝojon ĝis pleneco en si mem.
14 Mi donis al ili Vian vorton; kaj la mondo malamis ilin, ĉar ili ne
estas el la mondo, kiel mi ne estas el la mondo. 15 Mi petas, ne ke Vi

forigu ilin el la mondo, sed ke Vi gardu ilin kontraŭ la malbono. 16
Ili ne estas el la mondo, kiel mi ne estas el la mondo. 17 Konsekru ilin
en la vero; Via vorto estas vero. 18 Kiel Vi min sendis en la mondon,
tiel ankaŭ mi ilin sendis en la mondon. 19 Kaj por ili mi konsekras
min, por ke ili mem ankaŭ estu konsekritaj en la vero. 20 Kaj mi pre-
ĝas ne nur por ili, sed ankaŭ por tiuj, kiuj kredos al mi pro ilia vorto;
21 por ke ili ĉiuj estu unu; kiel Vi, Patro, estas en mi, kaj mi en Vi,
tiel ili ankaŭ estu en ni; por ke la mondo kredu, ke Vi min sendis.
22 Kaj la gloron, kiun Vi donis al mi, mi donis al ili; por ke ili estu
unu tiel same, kiel ni estas unu; 23 mi en ili, kaj Vi en mi, por ke ili
perfektiĝu en unu; por ke la mondo sciu, ke Vi min sendis, kaj ke
Vi ilin amis, kiel Vi min amis. 24 Patro, pri tiuj, kiujn Vi donis al mi,
mi volas, ke ili ankaŭ estu kun mi tie, kie mi estas; por ke ili vidu
mian gloron, kiun Vi donis al mi; ĉar Vi amis min antaŭ la fondo de
la mondo. 25 Ho Patro justa, la mondo Vin ne konis, tamen mi Vin
konis; kaj ĉi tiuj scias, ke Vi min sendis; 26 kaj al ili Vian nomon mi
konigis kaj ankoraŭ konigos, por ke la amo, per kiu Vi amis min,
estu en ili, kaj mi en ili.

Ĉapitro 18

1 Parolinte tiujn vortojn, Jesuo foriris kun siaj disĉiploj trans la to-
renton Kidron, kie estis ĝardeno, en kiun li eniris kune kun siaj dis-
ĉiploj. 2 Kaj Judas, lia perfidanto, konis la lokon; ĉar Jesuo ofte ve-
nis tien kun siaj disĉiploj. 3 Judas do, ricevinte la kohorton kaj ofi-
cistojn, senditajn de la ĉefpastroj kaj Fariseoj, venis tien kun lanter-
noj kaj torĉoj kaj bataliloj. 4 Jesuo do, sciante ĉion, kio venos al li,
paŝis antaŭen, kaj diris al ili: Kiun vi serĉas? 5 Ili respondis al li: Je-
suon Nazaretan. Jesuo respondis: Mi estas tiu. Kaj Judas, lia perfi-
danto, staris kun ili. 6 Kiam do li diris al ili: Mi estas tiu, ili mal-
antaŭen ekpaŝis kaj falis sur la teron. 7 Tiam denove li demandis ilin:
Kiun vi serĉas? Ili diris: Jesuon Nazaretan. 8 Jesuo respondis: Mi ĵus
diris al vi, ke mi estas tiu; se do vi min serĉas, lasu ĉi tiujn foriri; 9
por ke plenumiĝu la vorto, kiun li diris: El tiuj, kiujn Vi donis al mi,
mi perdis neniun. 10 Simon Petro do, havante glavon, eltiris ĝin, kaj
frapis sklavon de la ĉefpastro kaj detranĉis lian dekstran orelon. La
nomo de la sklavo estis Malĥo. 11 Jesuo do diris al Petro: Metu la
glavon en ĝian ingon; la kalikon, kiun la Patro donis al mi, ĉu mi ne
trinkos?

12 La kohorto kaj la milestro kaj la oficistoj de la Judoj kaptis do
Jesuon kaj ligis lin, 13 kaj kondukis lin unue al Anas; ĉar ĉi tiu estis
bopatro de Kajafas, kiu estis ĉefpastro en tiu jaro. 14 Kajafas estis tiu,
kiu donis konsilon al la Judoj, ke estos bone, ke unu homo mortu
por la popolo.

15 Kaj Simon Petro sekvis Jesuon, kaj ankaŭ alia disĉiplo. Ĉi tiu

disĉiplo estis konata de la ĉefpastro, kaj eniris kun Jesuo en la kor-
ton de la ĉefpastro; 16 sed Petro staris ekstere apud la pordo. Kaj la
alia disĉiplo, kiu estis konata de la ĉefpastro, eliris kaj parolis kun
la pordistino, kaj enirigis Petron. 17 La sklavino pordistino diris al
Petro: Ĉu vi ne estas ankaŭ el la disĉiploj de tiu homo? Li diris: Mi
ne estas. 18 La sklavoj kaj la oficistoj, farinte karban fajron (ĉar es-
tis malvarme), staris kaj sin varmigis; Petro ankaŭ estis kun ili, star-
ante kaj sin varmigante.

19 La ĉefpastro demandis Jesuon pri liaj disĉiploj kaj pri lia instru-
ado. 20 Jesuo respondis al li: Mi parolis malkaŝe al la mondo; mi
ĉiam instruis en la sinagogoj kaj en la templo, kie ĉiuj Judoj kunve-
nas; kaj sekrete mi nenion parolis. 21 Kial vi min demandas? deman-
du tiujn, kiuj aŭdis, kion mi parolis al ili; ili ja scias, kion mi diris.
22 Kaj kiam li parolis tion, unu el la apude starantaj oficistoj per la
manplato frapis Jesuon, dirante: Ĉu tiel vi respondas al la ĉefpastro?
23 Respondis Jesuo al li: Se mi malbone parolis, atestu pri la malbo-
no; sed se bone, kial vi min frapas? 24 Anas sendis lin ligitan al la
ĉefpastro Kajafas.

25 Simon Petro staris kaj sin varmigis. Oni do diris al li: Ĉu vi estas
unu el liaj disĉiploj? Li neis, dirante: Mi ne estas. 26 Unu el la skla-
voj de la ĉefpastro, estante parenco de tiu, kies orelon Petro de-
tranĉis, diris: Ĉu mi ne vidis vin kun li en la ĝardeno? 27 Petro do
denove neis; kaj tuj la koko ekkriis.

28 Kaj oni kondukis Jesuon de Kajafas en la palacon; estis frumat-
ene; kaj ili ne eniris en la palacon, por ke ili ne malpuriĝu, sed povu
manĝi la Paskon. 29 Pilato do eliris al ili, kaj diris: Kian akuzon vi
prezentas kontraŭ ĉi tiu viro? 30 Ili respondis kaj diris al li: Se li ne
estus malbonfaranto, ni ne transdonus lin al vi. 31 Pilato do diris al
ili: Vi mem prenu lin, kaj juĝu lin laŭ via leĝo. La Judoj diris al li: Ne

estas permesate al ni mortigi homon; 32 por ke plenumiĝu la vorto
de Jesuo, kiun li parolis, montrante, per kia morto li mortos.

33 Pilato do reeniris en la palacon, kaj alvokis Jesuon, kaj diris al
li: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? 34 Jesuo respondis: Ĉu vi tion di-
ras de vi mem, aŭ ĉu aliaj diris ĝin al vi pri mi? 35 Pilato respondis:
Ĉu mi estas Judo? Via propra nacio kaj la ĉefpastroj transdonis vin
al mi; kion vi faris? 36 Jesuo respondis: Mia regno ne estas el ĉi tiu
mondo; se mia regno estus el ĉi tiu mondo, miaj servantoj batala-
dus, por ke mi ne transdoniĝu al la Judoj; sed nun mia regno ne
estas el ĉi tie. 37 Pilato demandis lin: Ĉu vi do estas reĝo? Jesuo re-
spondis: Vi diras, ke mi estas reĝo. Por tio mi naskiĝis kaj venis en
la mondon, ke mi atestu pri la vero. Ĉiu, kiu estas el la vero, aŭskul-
tas mian voĉon. 38 Pilato diris al li: Kio estas la vero?

Kaj dirinte tion, li eliris denove al la Judoj, kaj diris al ili: Mi tro-
vas en li nenian kulpon. 39 Sed estas ĉe vi kutime, ke mi liberigu al
vi unu dum la Pasko: ĉu vi do volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de
la Judoj? 40 Kaj ili kriis denove, dirante: Ne ĉi tiun, sed Barabason.
Barabas estis rabisto.

Ĉapitro 19

1 Tiam do Pilato prenis Jesuon kaj lin skurĝigis. 2 Kaj la soldatoj
plektis kronon el dornoj kaj metis ĝin sur lian kapon, kaj vestis lin
per purpura mantelo; 3 kaj venis al li, kaj diris: Saluton, Reĝo de la
Judoj! kaj ili frapis lin per la manplatoj. 4 Pilato do denove eliris, kaj
diris al ili: Jen mi elkondukas lin al vi, por ke vi sciu, ke mi trovas
en li nenian kulpon. 5 Jesuo do eliris, portante la dornan kronon kaj
la purpuran mantelon. Pilato diris al ili: Jen la homo! 6 Kiam do la
ĉefpastroj kaj oficistoj lin vidis, ili kriis: Krucumu, krucumu lin. Pi-
lato diris al ili: Mem prenu lin kaj krucumu lin, ĉar mi trovas en li
nenian kulpon. 7 La Judoj respondis al li: Ni havas leĝon, kaj laŭ tiu
leĝo li devas morti tial, ke li pretendis esti Filo de Dio. 8 Kiam do
Pilato aŭdis tiun diron, li des pli timis; 9 kaj reenirinte en la palacon,
li diris al Jesuo: De kie vi estas? Sed Jesuo nenion respondis. 10 Tiam
diris Pilato al li: Ĉu vi ne parolas al mi? ĉu vi ne scias, ke mi havas
povon krucumi vin, kaj povon liberigi vin? 11 Jesuo respondis: Vi
havus nenian povon kontraŭ mi, se ĝi ne estus donita al vi de su-
pre; tial tiu, kiu transdonis min al vi, havas la pli grandan pekon. 12
Ĉe tio Pilato penis liberigi lin; sed la Judoj kriis, dirante: Se vi libe-
rigos tiun, vi ne estas amiko de Cezaro; ĉiu, kiu pretendas esti reĝo,
parolas kontraŭ Cezaro. 13 Kiam do Pilato aŭdis tiun vorton, li el-
kondukis Jesuon, kaj sidiĝis sur tribunala seĝo en loko nomata La
Pavimo, sed en la Hebrea lingvo Gabata. 14 Estis la Preparado de la
Pasko, ĉirkaŭ la sesa horo. Kaj li diris al la Judoj: Jen via Reĝo! 15 Ili
kriegis: Forigu, forigu, krucumu lin. Pilato diris al ili: Ĉu mi krucu-

mu vian Reĝon? La ĉefpastroj respondis: Ni ne havas reĝon krom
Cezaro. 16 Tiam do li transdonis lin al ili, por esti krucumita.

17 Kaj ili prenis Jesuon; kaj li eliris, portante sian krucon, al la
loko nomata Loko de Kranio, kiu estas en la Hebrea lingvo Golgo-
ta; 18 tie ili krucumis lin, kaj kun li du aliajn, ĉiuflanke po unu, kaj
Jesuon meze. 19 Kaj Pilato ankaŭ skribis titolon, kaj surmetis ĝin sur
la krucon. Kaj estis skribite: JESUO NAZARETA, LA REĜO DE LA
JUDOJ.

20 Tiun titolon multaj el la Judoj legis; ĉar la loko, kie Jesuo es-
tis krucumita, estis proksime de la urbo; kaj ĝi estis skribita Hebree
kaj Latine kaj Greke. 21 Tiam la ĉefpastroj de la Judoj diris al Pilato:
Ne skribu: La Reĝo de la Judoj; sed, ke li diris: Mi estas Reĝo de la
Judoj. 22 Respondis Pilato: Kion mi skribis, tion mi skribis.

23 Kaj la soldatoj, kiam ili krucumis Jesuon, prenis liajn vestojn,
kaj dividis ilin en kvar partojn, po unu parto por ĉiu soldato; kaj la
tunikon; sed la tuniko estis senkudra, desupre teksita tra la tuto. 24
Ili do diris unu al alia: Ni ne disŝiru ĝin, sed lotu pri ĝi, kies ĝi es-
tos; por ke plenumiĝu la Skribo, kiu diras:

Ili dividis miajn vestojn inter si,
Pri mia tuniko ili lotis.

Tion la soldatoj faris. 25 Sed apud la kruco de Jesuo staris lia pa-
trino, kaj la fratino de lia patrino, Maria, la edzino de Klopas, kaj
Maria Magdalena. 26 Jesuo, rigardante sian patrinon, kaj la apud-
starantan disĉiplon, kiun li amis, diris al sia patrino: Virino, jen via
filo! 27 Tiam li diris al la disĉiplo: Jen via patrino! Kaj de post tiu horo
la disĉiplo akceptis ŝin en sian domon.

28 Jesuo, sciante, ke ĉio jam finiĝis, por ke plenumiĝu la Skribo,
diris: Mi soifas. 29 Kuŝis tie vazo plena de vinagro; oni do metis
spongon, plenigitan per la vinagro, sur hisopon, kaj levis ĝin al lia

buŝo. 30 Kiam do Jesuo ricevis la vinagron, li diris: Estas finite; kaj,
klininte sian kapon, li ellasis for la spiriton.

31 La Judoj, ĉar estis la Preparado, por ke la korpoj ne restadu sur
la krucoj dum la sabato (ĉar la tago de tiu sabato estis granda tago),
petis Pilaton, ke oni rompu iliajn krurojn, kaj forportu ilin. 32 Tiam
la soldatoj venis, kaj rompis la krurojn de la unua kaj de la alia kru-
cumita kun li; 33 sed kiam ili venis al Jesuo, kaj vidis, ke li jam mor-
tis, ili ne rompis liajn krurojn; 34 tamen unu el la soldatoj per lan-
co pikis lian flankon, kaj tuj elvenis sango kaj akvo. 35 Kaj la vidin-
to atestis, kaj vera estas lia atesto; kaj li scias, ke li diras la veron, ke
vi ankaŭ kredu. 36 Ĉar tio okazis, por ke plenumiĝu la Skribo: Osto
en li ne estos rompita. 37 Kaj ankoraŭ alia Skribo diras: Ili rigardos
tiun, kiun ili trapikis.

38 Post tio, Jozef el Arimateo, kiu estis disĉiplo de Jesuo, sed se-
krete pro timo antaŭ la Judoj, petis Pilaton, ke li povu forpreni la
korpon de Jesuo; kaj Pilato permesis. Li do venis kaj forprenis lian
korpon. 39 Venis ankaŭ Nikodemo (tiu, kiu unue venis al Jesuo nok-
te), portanta miksaĵon de mirho kaj aloo, ĉirkaŭ cent funtoj. 40 Ili do
prenis la korpon de Jesuo, kaj ĉirkaŭvindis ĝin per tolaĵoj kaj arom-
aĵoj, laŭ la kutimo de la Judoj por entombigo. 41 Kaj estis ĝardeno
en la loko, kie li estis krucumita, kaj en la ĝardeno nova tombo, en
kiu ankoraŭ neniu estis metita. 42 Tien do, pro la Preparado de la Ju-
doj (ĉar la tombo estis proksima) ili enmetis Jesuon.

Ĉapitro 20

1 La unuan tagon de la semajno Maria Magdalena venis frue, dum
estis ankoraŭ mallume, al la tombo, kaj vidis la ŝtonon prenita for
de la tombo. 2 Ŝi do kuris kaj venis al Simon Petro kaj al tiu alia dis-
ĉiplo, kiun Jesuo amis, kaj ŝi diris al ili: Oni forprenis el la tombo la
Sinjoron, kaj ni ne scias, kien oni lin metis. 3 Eliris do Petro kaj la alia
disĉiplo, kaj iris al la tombo. 4 Kaj ambaŭ ekkuris kune; kaj la alia
disĉiplo kuris antaŭen pli rapide ol Petro, kaj unua alvenis al la tom-
bo; 5 kaj kliniĝinte, li enrigardis, kaj vidis la tolaĵojn kuŝantajn; ta-
men li ne eniris. 6 Kaj poste venis Simon Petro, sekvante lin, kaj
eniris en la tombon; kaj li vidis la tolaĵojn kuŝantajn, 7 kaj la viŝtu-
kon, kiu estis sur lia kapo, ne kuŝantan kun la tolaĵoj, sed kunvol-
vitan en aparta loko. 8 Tiam eniris do la alia disĉiplo, kiu unua al-
venis al la tombo, kaj li vidis kaj kredis. 9 Ĉar ili ankoraŭ ne kompre-
nis la Skribon, ke li devas releviĝi el la mortintoj. 10 Kaj la disĉiploj
iris returne hejmen.

11 Sed Maria staris ekstere apud la tombo, plorante; kaj dum ŝi
ploris, ŝi kliniĝis, kaj enrigardis en la tombon; 12 kaj ŝi vidis du anĝe-
lojn en blankaj vestoj, sidantajn, unu ĉe la kaploko kaj unu ĉe la
piedloko, kie la korpo de Jesuo antaŭe kuŝis. 13 Kaj ili diris al ŝi: Vi-
rino, kial vi ploras? Ŝi respondis: Ĉar oni forprenis mian Sinjoron,
kaj mi ne scias, kien oni lin metis. 14 Dirinte tion, ŝi sin turnis mal-
antaŭen, kaj vidis Jesuon staranta, kaj ne sciis, ke ĝi estas Jesuo. 15
Jesuo diris al ŝi: Virino, kial vi ploras? kiun vi serĉas? Ŝi, supozan-
te, ke li estas la ĝardenisto, diris al li: Sinjoro, se vi forportis lin,

sciigu min, kien vi metis lin, kaj mi lin forprenos. 16 Jesuo diris al ŝi:
Maria. Ŝi sin turnis, kaj diris al li Hebrelingve: Raboni; tio estas Maj-
stro. 17 Jesuo diris al ŝi: Ne tuŝu min; ĉar mi ankoraŭ ne supreniris
al la Patro; sed iru al miaj fratoj, kaj diru al ili: Mi supreniras al mia
Patro kaj via Patro, kaj al mia Dio kaj via Dio. 18 Maria Magdalena
venis al la disĉiploj, sciigante: Mi vidis la Sinjoron; kaj ke li tion diris
al ŝi.

19 Kiam do estis vespero en tiu sama tago, la unua de la semaj-
no, kaj kiam estis fermitaj la pordoj, kie la disĉiploj estis, pro timo
antaŭ la Judoj, Jesuo venis kaj staris meze de ili, kaj diris al ili: Paco
al vi. 20 Kaj dirinte tion, li montris al ili siajn manojn kaj sian flan-
kon. La disĉiploj do ĝojis, vidante la Sinjoron. 21 Jesuo denove diris
al ili: Paco al vi; kiel la Patro sendis min, tiel ankaŭ mi vin sendas.
22 Kaj dirinte tion, li elspiris sur ilin, kaj diris: Ricevu la Sanktan
Spiriton: 23 kies pekojn vi pardonos, al tiuj ili estas pardonitaj; kies
vi retenos, ili estas retenitaj.

24 Sed Tomaso, unu el la dek du, nomata Didimo, ne ĉeestis kun
ili, kiam Jesuo venis. 25 La aliaj disĉiploj do diris al li: Ni vidis la Sinj-
oron. Sed li diris al ili: Se mi ne vidos en liaj manoj la truon de la
najloj, kaj se mi ne metos mian fingron en la lokon de la najloj, kaj
ne metos mian manon en lian flankon, mi tute ne kredos.

26 Kaj post ok tagoj la disĉiploj denove estis interne, kaj Toma-
so kun ili. Kaj Jesuo venis, kiam la pordoj estis fermitaj, kaj staris en
la mezo, kaj diris: Paco al vi. 27 Tiam li diris al Tomaso: Etendu ĉi
tien vian fingron kaj vidu miajn manojn; kaj etendu vian manon kaj
enmetu ĝin en mian flankon; kaj ne estu nekredema, sed estu kre-
danta. 28 Tomaso respondis al li kaj diris: Mia Sinjoro kaj mia Dio.
29 Jesuo diris al li: Ĉar vi vidis min, vi kredas; feliĉaj estas tiuj, kiuj
ne vidis, kaj tamen kredas.

30 Jesuo faris antaŭ la disĉiploj multajn aliajn signojn, kiuj ne

estas skribitaj en ĉi tiu libro; 31 sed ĉi tiuj estas skribitaj, por ke vi
kredu, ke Jesuo estas la Kristo, la Filo de Dio, kaj ke kredante, vi
havu vivon en lia nomo.

Ĉapitro 21

1 Post tio Jesuo denove sin montris al la disĉiploj apud la maro de
Tiberias; kaj li montris sin jene. 2 Estis kune Simon Petro, kaj Toma-
so, nomata Didimo, kaj Natanael el Kana Galilea, kaj la filoj de Ze-
bedeo, kaj aliaj du el liaj disĉiploj. 3 Simon Petro diris al ili: Mi iras,
por fiŝkapti. Ili diris al li: Ni ankaŭ iras kun vi. Ili do eliris, kaj iris sur
la ŝipon; kaj tiun nokton ili nenion kaptis. 4 Sed ĉe la tagiĝo Jesuo
staris sur la marbordo; tamen la disĉiploj ne sciis, ke ĝi estas Jesuo.
5 Tiam Jesuo diris al ili: Infanoj, ĉu vi havas ian manĝaĵon? Ili re-
spondis al li: Ne. 6 Kaj li diris al ili: Ĵetu la reton ĉe la dekstra flan-
ko de la ŝipo, kaj vi trovos. Ili do ĝin elĵetis; kaj pro la multeco de la
fiŝoj ili ne plu povis ĝin treni. 7 Tiu disĉiplo, kiun Jesuo amis, diris
al Petro: Ĝi estas la Sinjoro. Kiam do Simon Petro aŭdis, ke ĝi estas
la Sinjoro, li alzonis al si sian kitelon (ĉar li estis nuda) kaj ĵetis sin
en la maron. 8 Sed la aliaj disĉiploj venis en la ŝipeto (ĉar ili estis ne
malproksime de la tero, sed nur ĉirkaŭ ducent ulnoj), trenante la
reton plenan de fiŝoj. 9 Kaj kiam ili eliris sur la teron, ili vidis fajron
karban aranĝitan tie, kaj fiŝon kuŝantan sur ĝi, kaj panon. 10 Jesuo
diris al ili: Alportu el la fiŝoj, kiujn vi ĵus kaptis. 11 Simon Petro iris
sur la ŝipon, kaj tiris la reton al la tero, plenan de grandaj fiŝoj, cent
kvindek tri; kaj kvankam estis tiel multaj, tamen la reto ne disŝiriĝis.
12 Jesuo diris al ili: Venu, matenmanĝu. Kaj neniu el la disĉiploj ku-
raĝis lin demandi: Kiu vi estas? sciante, ke ĝi estas la Sinjoro. 13 Je-
suo venis kaj prenis la panon kaj donis al li, kaj tiel same la fiŝon.

14 Tiu estas jam la tria fojo, kiam aperis Jesuo al siaj disĉiploj, post
sia releviĝo el la mortintoj.

15 Post la matenmanĝo Jesuo diris al Simon Petro: Simon, filo de
Jona, ĉu vi amas min pli, ol tiuj? Li diris al li: Jes, Sinjoro; vi scias, ke
mi vin amas. Li diris al li: Paŝtu miajn ŝafidojn. 16 Li diris al li anko-
raŭ la duan fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi min amas? Li diris al li:
Jes, Sinjoro; vi scias, ke mi vin amas. Li diris al li: Zorgu pri miaj
ŝafoj. 17 Li diris al li la trian fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi min
amas? Petro ĉagreniĝis, ke li diris al li la trian fojon: Ĉu vi min amas?
kaj respondis al li: Sinjoro, vi scias ĉion; vi scias, ke mi vin amas.
Jesuo diris al li: Paŝtu miajn ŝafojn. 18 Vere, vere, mi diras al vi: Kiam
vi estis juna, vi zonis vin, kaj iris, kien vi volis; sed kiam vi mal-
juniĝos, vi etendos viajn manojn, kaj alia vin zonos, kaj portos vin,
kien vi ne volos. 19 Tion li diris, montrante per aludo, per kia mor-
to li gloros Dion. Kaj dirinte tion, li diris al li: Sekvu min. 20 Petro, sin
turninte, vidis malantaŭe la disĉiplon, kiun Jesuo amis (kiu ankaŭ
klinis sin al lia brusto dum la vespermanĝo, kun la diro: Sinjoro, kiu
estas la perfidanta vin?). 21 Petro do, vidinte lin, diris al Jesuo: Sinj-
oro, kaj kion pri ĉi tiu? 22 Jesuo diris al li: Se mi volas, ke li restu, ĝis
mi venos, kio estas al vi? vi sekvu min. 23 Tial inter la fratoj disiris
la famo, ke tiu disĉiplo ne mortos; tamen Jesuo ne diris al li, ke li ne
mortos, sed: Se mi volas, ke li restu, ĝis mi venos, kio estas al vi?

24 Tiu estas la disĉiplo, kiu atestas pri tio kaj skribis tion: kaj ni
scias, ke lia atesto estas vera.

25 Estas ankaŭ multaj aliaj faroj, kiujn Jesuo faris; kaj mi supozas,
ke se ĉiu el ili estus skribita detale, la tuta mondo ne havus lokon
por la skribotaj libroj.

www.omnibus.se/inko

ISBN 91-7303-046-5